

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ

1940 г. № 1509

Пров. 1957 г.

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

Б 4671

1940

кн. 2

април до 29 юний 1940 г.

БОЖИЯТА

Безкрайна любов

Игоиздателство

“БЪЖИВОТЪ”

Солунъ, 10.

Богъ е любовъ.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Който не люби не е позналъ Бога, защото Богъ е любовъ“. — 1 Йоаново 4: 8.

ПОДБУДАТА ЗА ВСѢКО БОЖИЕ ДѢЛО.

1. Кое Божие качество лежи въ основата на всѣко Негово дѣло? — 1 Йоаново 4: 8.

Въ този текстъ апостолътъ открива подбудитѣ на всѣко Божие дѣло. Всичко, което бѣ създалъ Богъ е отъ любовъ. Колкото по-добре разбиестеството на тази любовъ, толкова по-добре можемъ да разберемъ и пода. Ние трѣбва да разглеждаме Божиитѣ дѣла въ свѣтлината на нтекстъ.

„Богъ е любовъ. Неговото естество, Неговиятъ законъ сж любовъ. а въсѣкога сж били и ще бждатъ такива. „Всевишниятъ, който обитава вѣчността“, чиито пжтища сж вѣчни“, не се промѣня. При Него нѣма измѣнение, нито сѣнка на отклонение“. — („Патриарси и пророци“, стр. 1).

2. При какви условия Богъ на любовта ще бжде човѣцитѣ? — 2 Кор. 13: 11.

3. Кое дѣло е първото доказателство за Божията лг — Битие 1: 1.

Първата дума на Божието откровение ни говори за Твогдържителя на всѣко нѣщо. Творението е едно дѣло на любов

„Всѣко изявление на творческата сила е изразъ на рВърховната Божия властъ включва въ себе си пълнотата на за всички създадени сжщества“. — („Патриарси и пророци“,

4. Съ каква целъ създаде Богъ небето и земят

5. Какви познания имаше Псалмистътъ с творческа сила? — Псаломъ 115: 3.

На земята трѣбваше да живѣятъ свети и щас които Богъ да излива благата на любовта. Незавстотици или милиарди населени свѣтове, Божиятгеше така грижливо да обгърне всѣко сжществено. Цѣлото творение диша отъ Божията люб

БОЖИЕТО НАМѢРЕНИЕ СЪ ТВОР

6. Поради коя причина прин Откр. 4: 11; Исая 43: 7.

7. Кой трѣбва да изяви Божг Исая 60: 21.

Най-висшата целъ на Божествен нието по Свой образъ. Съ това трѣБожие желание. Човѣцитѣ трѣбвашлаеше да бжде между тѣхъ. КолкБогъ желае да излѣе върху нас

Колко малко ценимъ ние тази благодать! Нека да помислимъ, колко себе-отрицателъ е Богъ въ Своята любовъ. Той не се задоволява съ звезди, дървета и цвѣтя. Наистина, тѣ отражаватъ Неговата чудна сила, но тѣ не могатъ да Му създадатъ такава сърдечна радостъ, както подобнитѣ Нему творения, които сж покорни на Неговата воля и отговарятъ на Неговата любовъ.

СЪТВОРЕНИЕТО ПОТВЪРЖДАВА БОЖИЯТА ЛЮБОВЪ.

8. Кое характерно качество на Бога трѣбва да имаме всѣко време предъ видъ?—Псаломъ 26: 3.

„Богъ открива Своята любовъ и мъдростъ въ Своитѣ дѣла. Това се потвърждава отъ цѣлата природа, а най-много отъ чудния съставъ на нашето тѣло. Който ги е съзрѣлъ въ законитѣ, които го управляватъ и се е убедилъ въ тѣхната целесъобразностъ, не ще ги счита вече като жертва, или задача на себеотрицанието, но само като безкрайно голѣма привилегия“. — („По стѣпкитѣ на Великия Лѣкаръ“, стр. 142).

9. Какво разказватъ небесата?—Псаломъ 19: 1.

„Природата разказва за единъ Творецъ, Който е неограниченъ въ сила, богатъ съ доброта, милосърдие и любовъ и Който е изпълнилъ земята съ животъ и радостъ. Макаръ и подъ проклятието, всички Негови дѣла свидетелствуватъ за единъ великъ и изкусенъ майсторъ. Кждето и да се обърнемъ ние чуваме Божия гласъ и съзираме доказателства за Неговата любезностъ“. — („По стѣпкитѣ на Великия Лѣкаръ“, стр. 390).

10. Чрезъ какво ни се припомня всѣка седмица за Божията творческа любовъ? — Изходъ 20: 8—11; Псал. 92: 1—6.

„Богъ възнамѣрява, щото сжботата да отправя умоветѣ на хората къмъ размишление за създаденитѣ отъ Него нѣща. . . . Красотата, която облича земята е знакъ за Божията любовъ. Ние можемъ да я виждаме въ вѣчнитѣ хълмове, въ високитѣ дървета въ отварящитѣ се пъпки и нѣжнитѣ цвѣтове. Всички ни говорятъ за Бога. Сжботата, винаги сочеща на Този, който направи всичко, подканя хората да разгнѣнатъ голѣмата книга на природата и да проследятъ тамъ мъдростта, силата и любовта на Съзателя“. — („Патриарси и пророци“, стр. 8).

11. Какъ се открива ежедневно Божията любовъ къмъ Неговитѣ творения?—Яковъ 1: 17.

БОЖИЯТА НЕИЗМѢННА ЛЮБОВЪ.

12. Какво ни напомня красотата на сътворението? — Матей 6: 28—30.

„Ако Господъ, божествения художникъ, украсява проститѣ цвѣтя, които за единъ само день увѣхвватъ, съ такива нѣжни и разнообразни бои, колко по-голѣми грижи ще носи Той за тия, които е създалъ по Свое подобие? Този укоръ отъ Христа е единъ укоръ за боязливитѣ мисли, за грижитѣ и за съмнението на невѣрующитѣ сърдца“. — („Пътятъ къмъ Христа“, стр. 155).

13. Какви чувства трѣбва да събуди въ насъ погледътъ къмъ небесното войнство?—Исаия 40: 25, 26.

„Зеленитѣ поляни, високитѣ дървета засмѣното слънце, облацитѣ, росата, тържествената тишина на нощта, славата на обсипаното съ звезди небе, луната съ своето величие—тѣ всички свидетелствуватъ за своя Съзателъ. Не се излива нито една капка дъждъ, не пада нито единъ слънчевъ лъжъ върху нашия неблагодаренъ свѣтъ, безъ да дадатъ свидетелство за дълготърпението и любовта на Бога“. — („Свидетелства“, т. 1, стр. 201, 202).

14. Какво обещание даде Творецът на ония, които Му се довъряват?—Исая 40: 29—31.

„Стига само да поискаме да се вслушаме и Божиите творения ще ни дадат скъпоценна поука за вѣра и покорство. Всички тия творения: отъ звездитѣ, които отъ хиляди години при движението си следватъ начертания имъ пѣтъ,—чакъ до най-малката пращинка на вселената—всички тѣ се подчиняватъ на волята на Създателя. . . . Никоя сълза не пада незабелезана отъ Бога, никоя усмивка не минава, която Той да не познава.

Ако ние можехме да вѣрваме истинно това, то всички ненуждни грижи биха били отстранени отъ насъ. Ние не бихме се чувствували тѣй често измамани въ живота, ние бихме положили спокойно всички голѣми и малки грижи въ ржката на Бога, Комуто никоя грижа и никоя мѣка не е много и Който никога не се чувствува потиснатъ отъ тѣхното бреме. Ние бихме се раждали тогава на такава душевно спокойствие, което за мнозина е било съвсемъ чуждо“.—(„Пѣтьтъ къмъ Христа“, стр. 109, 110).

15. За кои петъ дѣла на любовъ възхвалява царския пѣвецъ своя Богъ?—Псаломъ 103: 1—5.

2 урокъ — 13 априлъ, 1940 г.

Залѣзъ слънце 19.15 ч.

Словото на обещанието.

ЗАЛЕНЪ СТИХЪ: „Господь ми се яви отдавна и рече: Ей, възлюбихъ те съ вѣчна любовъ; за то тѣ привлѣкохъ съ милость“.—Иеремия 31: 3.

ХЛѢБЪТЪ НА ЖИВОТА.

1. Какво важно поучение даде Богъ на старозаветния народъ?—Второз. 8: 3.

„Поддържани отъ небесното жито, тѣ ежедневно биваха поучавани, че като иматъ Божието обещание, тѣ сж така сигурни въ нуждитѣ си, както ако бѣха обиколени отъ нива съ жито въ плодороднитѣ полета на Ханаанъ.

Манната, която падаше отъ небето за поддръжка на Израила, бѣше символъ на Този, Който дойде отъ Бога, за да даде животъ на свѣта“.—(„Патриарси и пророци“, стр. 122).

2. По кой начинъ се сношаваше Богъ съ човѣцитѣ следъ грѣхопадането?—Числа 12: 6; Евр. 1: 1.

„Богъ не напусна падналия човѣкъ. Той му се откриваше чрезъ особени откровения. Неговитѣ утешителни думи събудиха отново надежда въ сърдцата на хората. Божиитѣ откровения бѣха презъ всѣко време съдържание и целъ на вѣстѣта, която Богъ отправяше до човѣцитѣ.

Словото на живия Богъ бѣ не само записвано но и говорено. Чрезъ Свещеното Писание Богъ говори къмъ насъ така, като че ли чуваме гласа Му съ собственитѣ си уши. Когато размишляваме върху това, трѣбва да съзнаемъ, колко свето и ценно е това Слово и съ каква готовность трѣбва да следваме този гласъ. Четенето и изучаването на Свещеното Писание, трѣбва да бжде за насъ като среща съ Вѣчния Богъ“.—(„Свид.“, т. 6 стр. 393).

3. Какво цели Богъ съ Своето Слово?—2Тим. 3: 16, 17.

„Всѣка глава и всѣки стихъ въ Свещеното Писание сж едно съобщение отъ Бога до човѣцитѣ“.—(„Патриарси и пророци“, стр. 504.)

НАДЕЖДА ЗА ГРѢШНИКА.

4. Какво трѣбва да бжде държанието на едно обременено сърдце къмъ Божието Слово?—Псаломъ 119: 28, 49, 50.

„Нека възблагодаримъ и възхвалимъ Бога за свѣтлитѣ и мили картини, които ни е далъ! Нека съберемъ блаженитѣ обещания на Неговата любовъ така, че да ги имаме всѣко време предъ очитѣ си. Синъ Божий, Който напуща трона на Отца си, смѣнящъ божествеността си съ човѣшността, за да спаси човѣцитѣ отъ силата на сатана; славата, която Той спечели за насъ, като отваря небето за човѣцитѣ и ни позволява да погледнемъ въ царството на божественото величие; падналиятъ човѣчески родъ, спасенъ отъ развалата, въ която го бѣхъ гнѣхъ, какъ той пакъ се възстановява въ общението си съ Бога, какъ той издържа божествения изпитъ чрезъ вѣрата в Спасителя, какъ той се облича въ правдата Христова и се въздига до Неговия тронъ—всичко това сж картини, които Богъ ни дава, за да мислимъ надъ тѣхъ“.—(„Пътятъ къмъ Христа“, стр. 147),

5. Какво действие оказва Божието Слово върху онзи, който го приема?—Исая 55: 10—11.

6. Какъ ни води Богъ, когато Му служимъ?—Исая 30: 20, 21.

„Богъ говори къмъ насъ чрезъ Свещеното Писание. Въ зависимост отъ нашето вътрешно становище къмъ Божието Слово се повлиява и нашия животъ. При разнитѣ трудности на живота, ние се нуждаемъ отъ единъ сигуренъ водител, както и пътникътъ отъ единъ сигуренъ кормчия, когато трѣбва да минава край пѣсчливи мѣста и подводни скали. Къде ще намѣримъ ние единъ такъвъ добъръ кормчия? Ние ви опжтваме къмъ Свещеното Писание, драги приятели. Това боговдѣхновено Слово, написано отъ свети хора, съдържа всички правила за живота, за млади и стари. То възвишава духа, утешава сърдцето и го изпълва съ божествена родостъ. Библията съставя нашата сжщностъ; нейниятъ добъръ духъ ни води сигурно презъ днитѣ на нашия животъ“.—(„Свидетелства“, т. 5, стр. 264).

ВЕЛИКИ И СЛАВНИ ОБЕЩАНИЯ.

7. Какво осигурение ни се дава за Божията вѣчна любовъ?—Йерем. 31: 3.

Който чете Божията вестъ къмъ човѣцитѣ съ вѣра, той ще бжде повлиянъ отъ духа на любовта, който тя излъчва. Застрашително наказание за непослушание принуждава съзнаващия къмъ разкайване и изповѣдане. Обаче, справедливи упрѣци се осияватъ съ духъ на любовъ. Триединниятъ Богъ олицетворява тази безкрайна любовъ въ най-чиста форма. Какъ може нѣкой да чете Свещеното Писание и да не разбере, че Богъ люби грѣшника и се стреми да го спаси!

8. Какъ изразява Богъ Своята любовъ къмъ остатъка на Израила?—Софония 3: 13, 17.

„Библията е Божията градина и ние трѣбва да се научимъ да беремъ отъ нея розитѣ, лилиитѣ и карамфилитѣ на Божиитѣ обещания. Ние трѣбва да ги окачаме като ценни картини върху стената на паметта и да направиме нашитѣ очи къмъ чуднитѣ Божии дѣла, та по този начинъ да можемъ да преминемъ презъ свѣта, безъ да бждемъ засегнати отъ неговата поквара, нито да бждемъ осквернени отъ неговата грѣховностъ“.—Е. Г. В.

9. За какви обещания на Божествена закрила докладва Свещеното Писание?—Исая 54: 10, 17.

10. Кой ще се възползва отъ тази грижа? — Псаломъ 37: 39, 40; 125: 1—2.

11. Кое хубаво свидетелство ни е познато относно истиността на Божиитѣ обещания?—Исусъ Навинъ 23: 14; 3 Царе 8: 56.

12. Какъ нарича апостолътъ Божиитѣ обещания?—2 Петр. 1: 4.

„Невъзможно е да се схване величието и богатството на Божиите обещания. Тукъ се чувствува славата, тамъ красотата и благодатъта и сърдцето се изпълва съ божествена любовъ. Човѣшкиятъ духъ не би могълъ да понесе цѣлата слава. Но ние бихме могли да имаме много повече духовна наслада чрезъ Божието откровение. Азъ съмъ много наскърбена, че оставяме неизползвани тъй много нѣща отъ Божието благодатно богатство. Често пѣти ние се задоволяваме съ толкова малко духовни блага, вмѣсто ежедневно да вървимъ въ ясната свѣтина на Божието присѣствие“. — („Свидетелства за проповѣдници“, стр. 111).

ОБЕЩАНИЯ ЗА ПОСЛЕДНИТЪ ДНИ.

13. Какво каза Исусъ за непоколебимостъта на Неговитѣ думи?—Мат. 24: 35.

„За напредъка на Божието дѣло ще се поставятъ прѣчки; но не бойте се! Нашиятъ Богъ, Който постоянно държи Своя заветъ, свързва всемогъщиято на Царя на царетѣ съ грижата и любовта на единъ добъръ пастирь. Нищо не може да Му се изпрѣчи на пѣтя. Неговата сила е неограничена и тя е залога за изпълнението на обещанията дадени на Неговитѣ чада. Той може да премахне всички препятствия, които могатъ да прѣчатъ за напредъка на Неговото дѣло. Той има срѣдства за отстраняване на всѣка трудностъ, за да могатъ ония, които му служатъ и употребяватъ Неговитѣ срѣдства, да бждатъ спасени. Неговата милость и Неговата любовъ сж безкрайни и Неговия заветъ е непромѣнимъ“. — („Свид.“, т. 2 стр. 104, 105).

14. Какво особено познание даде Богъ за преценяване на времето, въ което живѣемъ?—2 Петр. 1: 19—21.

15. Какво сигурно обещание дава Богъ на ония, които съхраняватъ Неговото Слово?—Откр. 3: 10.

3 урокъ — 20 априлъ, 1940 г.,

Залѣзъ слънце 19.23 ч.

„СЛОВОТО СТАНА ПЛЪТЬ“.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Въ това се яви Божията къмъ насъ любовъ, че Сина Своого Единороднаго проводи Богъ на свѣта, за да живѣемъ чрезъ Него“. — 1 Йоан. 4: 9.

ЖИВОТЪТЪ НА ИСУСА — ЕДНО СВИДЕТЕЛСТВО ЗА БОЖИЯТА ЛЮБОВЪ.

1. Чрезъ кого откри Богъ на човѣцитѣ Своята слава най-осезателно?—Йоанъ 1: 14.

„Богъ знаеше, че е необходимо по-ясно откровение, отъ това, което предлага природата, за да се представи Неговата личностъ и Неговото сжщество. Той изпрати Своя Синъ въ свѣта, за да разкрие сжществото и качествата на невидимия Богъ, доколкото човѣшкото око е въ състояние да понася“. — („Свид.“, т. 8, стр. 265).

2. Въ какво е изразена най-силно Божията любовъ? — 1 Йоан. 4: 9; Титъ 3: 4, 5.

„Цѣлото умилостивително дѣло е едно непрекъснато служене въ любовта, себепридаването и себепожертвуванието. Презъ всѣки часъ на Исусовия земенъ животъ отъ Него сж изтичали потоци отъ любовъ, и ония които иматъ Неговия духъ ще упражняватъ любовъ като Него. Сжщиятъ принципъ, който е ржководилъ Него, ще ржководи и Неговитѣ истински последователи въ тѣхнитѣ взаимни отношения“. — („Животътъ на Исуса“—нѣмска, стр. 594).

3. Колко голѣма бѣше Божията любовъ?—Йоанъ 3: 16.

Мѣрката на този даръ: Височината на Неговото царство, ширината на Неговата покорностъ дължината на Неговото търпение, дълбочината на Неговата жертва.

„По силна отъ смъртѣта е любовта, съ която Богъ живѣе за Своитѣ земни чада. Чрезъ предаване на Своя Синъ, чрезъ този единственъ даръ, Той ни подари цѣлото небе. Животътъ и смъртѣта на Спасителя, Неговото посрѣдничество между насъ и Бога, службата на ангелитѣ, умолението на Духа—всичко, чрезъ което Богъ действува и твори у насъ, служи за избавлението на падналото човѣчество“.—(„Пътѣтъ къмъ Христа“, стр. 27, 28).

4. Въ какво се сѣстои чудното на Божията любовъ?—1 Йоан. 4: 10, първа часть.

Славно е, че Богъ ни люби. Че ние Го любимъ е лесно разбираемо, но Божията любовъ е неизмѣрима.

„Разискването ни върху Христа ни поставя на морския брѣгъ на една любовъ, която е безкрайна. Ние желаемъ да я опишемъ, обаче, думитѣ ни не стигатъ. Но когато размишляваме върху Неговия земенъ животъ, Неговата жертва за насъ, Неговото дѣло на небето като ходатай, както и върху жилищата, които Той е приготвилъ за ония, които го любятъ, тогава ние можемъ само да извикаме: О, каква височина и дълбочина на Христовата любовъ!“ — („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 268.)

5. Какъ описва апостолътъ Божията любовъ изявена въ Христа?—Ефес. 3: 17, 18.

„Цѣлата бащинска любовъ, която е преминавала презъ човѣшкитѣ сърдца отъ родъ на родъ, всички кладенци на нѣжностъ, които сѣ извирали отъ човѣшката душа сѣ само една малка капка въ сравнение съ голѣмия океанъ на Божията неизчерпаема сила. Езикътъ не може да я изрече, перото - да я опише. Вие можете старателно да изследвате Писанието за да го разберете; вие можете да вложите всички сили и способности, които Богъ ви е далъ за да разберете любовта и милостта и все пакъ ще има единъ безкраенъ остатъкъ. Вие можете да размишлявате върху тази любовъ цѣлъ животъ и все пакъ никога не ще можете да разберете дължината и ширината, височината и дълбочината на Божията любовъ, която даде Сина, за да умрѣ за човѣцитѣ.“—(„Свидет.“, т. 1, стр. 81, 82).

ОТКРОВЕНИЕТО НА ОТЦА.

6. Кого искаше да изяви Исусъ?—Матей 11: 27.

„Христосъ дойде, за да открие на свѣта Отца, като Богъ на любовта и милостта, на съчувствие и смиляване. Дълбокиятъ мракъ, съ който сатана се стараше да обкржи Божия тронъ, бѣ разпрѣснатъ отъ Изкупителя на свѣта и Бащата на човѣчеството бѣ откритъ отново като свѣтлината на свѣта“.—(„Свидет.“, т. 1, стр. 80).

7. Кого познаваме въ Христа?—Йоанъ 14: 7, 9.

Христосъ дойде въ свѣта, за да изяви Бога. Когато разглеждаме живота на Исуса и наблюдаваме Неговата омраза къмъ грѣха, Неговата кротостъ и търпение къмъ грѣшника, Неговата любвеобилна отзывчивостъ, Неговата властъ и смирение, тогава ние гледаме Божието лице. Христосъ бѣше единъ живъ образъ на Отца. Той откри отъ славата и светостта на Отца толкова, колкото човѣцитѣ бѣха въ състояние да понесатъ. За да се запознаемъ съ сърдцето на Бога необходимо е, само да проследимъ живота на Исуса.

8. Какъ посрещна Исусъ грѣха: а) При каещия се грѣш-

никъ?—Йоанъ 8 : 11; б) при упоритото отхвърляне на Неговата любовъ?—Матей 23 : 13—39,

„Исусъ не скри нито едно слово на истината, Той всекога я изказваше съ любовъ. Въ Своите отношения къмъ човѣцитѣ Той е билъ винаги учтивъ, внимателенъ и винаги изпълненъ съ любовъ къмъ тѣхъ. Никога Той не се показва грубъ или нелюбезенъ, никога Той не изговаряше незаслужено строга дума, никога не причиняваше безъ нужда болка на чувствителнитѣ души. Той говорѣше само истината и винаги съ любовъ. Той не укоряваше човѣшкитѣ слабости, обаче, строго изобличаваше и осждаше лицемѣрието, безвѣрието и неправдата; и това Той правѣше пакъ само съ съзри на очи и съ задавенъ гласъ“.—(„Пътъ къмъ Христа“, стр. 15, 16).

9. Какъ съчувствуваше Исусъ на хората въ нуждитѣ на живота?—Деян. 10 : 38.

ПРИЯТЕЛЪТЪ НА ГРѢШНИЦИТЪ.

10. Какъ изяви Исусъ любовта на Бога къмъ грѣшника?—Матей 9 : 10—13.

11. Какъ бѣ той наименованъ?—Лука 7 : 34, посл. часть.

Христосъ бѣше нареченъ „приятель на грѣшниците и митаритѣ“. Това бѣше най-доброто описание на Неговата задача като Изкупитель на човѣцитѣ, за която Той бѣ хуленъ и презиранъ отъ фарисейтѣ. Ако Исусъ не би билъ приятель на грѣшниците, Той не би могълъ да бжде и човѣкъ.

Всички човѣци бѣха тежко болни. Великиятъ Лѣкаръ дойде на земята за да ги излѣкува. Той живѣ съ грѣшниците, храни се съ тѣхъ и разговаряше съ тѣхъ. Той не можеше да ги остави. Всички, които съ презрение Го наричаха приятель на грѣшниците, сами се изключваха отъ изкуплението и освобождението на собственитѣ имъ грѣхове.

12. Какъ изрази Исусъ Своето дълбоко съчувствие къмъ тѣлпата, която го следваше?—Марко 6 : 31—34.

„Господъ Исусъ се бѣ оттегилъ съ Своитѣ ученици на едно отдалечено мѣсто: но и тукъ тѣхното спокойствие бѣ скоро нарушено. . . .

Отъ една височина, Той гледаше насъбралото се множество предъ Себе Си; Неговото сърдце се изпълни съ умиление. Човѣцитѣ бѣха нарушили спокойствието на Исуса и ученицитѣ, отъ което тѣ тѣй много се нуждаеха, но въпрѣки това, Той не изгуби търпение. Колкото по-голяма ставаше тѣлпата, толкова по-голяма готовность за помощъ се пораждаше въ Него. И смили се надъ тѣхъ, понеже бѣха като овци, които нѣмаха пастирь. Той напустна Своето прибежище и скоро си намѣри едно мѣсто отъ кждето най-добре можеше да служи на народа. Хората не можеха да получатъ помощъ отъ сведеницитѣ и фарисейтѣ. Животворна вода започна да изтича отъ Христа, когато Той започна да показва на народа пътя на блаженството“.—(„Животътъ на Исуса“, стр. 202).

13. Какво бѣше държанието на Исуса къмъ децата и младечитѣ?—Марко 10 : 14.

„Христосъ е и днесъ сжщия сжчувствителенъ Спаситель, какъвто бѣше тогава, когато се движеше верѣдъ народа. Той и днесъ желае да помогне на майкитѣ, както когато нѣкога зовѣше при Себе Си юдейскитѣ деца. Нашитѣ любимци не сж нѣщо по-малко отъ Негова собственость, изкупена съ кръвъ“.—(„По стѣпкитѣ на Великия Лѣкаръ“, стр. 42).

14. Съ какво съзнание може да се приближи всѣки грѣшникъ до трона Божий?—Евр. 4 : 15, 16.

Кръстътъ въ свѣтлината на Божията любовъ.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Богъ показва Своята къмъ насъ любовъ, защото когато ние още бѣхме грѣшници Христосъ умрѣ за насъ“.—Римл. 5 : 8.

„НИКОЙ НѢМА ПО - ГОЛЪМА ЛЮБОВЪ“.

1. Въ какво съзираме най-силния изразъ на Божията любовъ? — 1 Йоан. 3 : 16.

„Откровението на Божията любовъ къмъ човѣцитѣ се възвишава на кръста. Неговото значение не може никой езикъ да изрази, никое перо да опише, никой човѣшки умъ да схване. Въз основа на голготския кръстъ можемъ и ние само да признаемъ: „Защото Богъ толкозъ въ злюби свѣта, щото даде Сина Своего Единороднаго, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да има животъ вѣченъ!“ — („По стѣпките на Вел. Лѣк“, стр. 403).

2. Къмъ какво трѣбва да ни потикне примѣрътъ на Божията любовъ? — 1 Йоанъ 3 : 18.

„Съ Христовия даръ получаваме всѣко благословение и надъ насъ се излива ежедневно безконѣчния потокъ на Божията милость. Кждето и да ни възрадва нѣкое цвѣте съ своитѣ нѣжни цвѣтове, или да ни освежи съ своята благоуханна миризма, за всичко трѣбва да благодаримъ само на Господа. Слънцето и луната бѣха създадени отъ Него; нѣма звезда, която да краси небето и да не е направена отъ Него. Съ всѣка дъждовна капка, която пада на нашата неблагоприятна земя и всѣки лъчъ на свѣтлина, който се излива върху насъ, получаваме свидетелство за Божията любовъ въ Христа. Ние получаваме всичко, благодарение на премного богатата дарба въ образа на Неговия Единороденъ Синъ. Но за да можемъ като Божии творения да получимъ тази пълнота, трѣбваше Исусъ да бѣде прикованъ на кръста“. — („По стѣпките на Великия Лѣкаръ“, стр. 403, 404).

3. Коя е най-висшата степенъ на човѣшката любовъ? — Йоанъ 15 : 13.

4. До каква степенъ надмина Богъ тия доказателства на любовъ? — Римл. 5 : 8—10.

„Само когато размишляваме върху великия изкупителенъ планъ, можемъ да имаме ясна представа за Божия характеръ. Дѣлото на сътворението бѣше едно откровение на Неговата любовъ; но само Божиятъ даръ за спасението на виновното погинало човѣчество ни открива безкрайната дълбочина на божествената любовъ и божественото умиление“. — („Свидетелства“, т. 1, стр. 80).

5. Какъ се изрази Павелъ за изявената въ Христа Божия любовъ? — Римл. 8 : 38, 39.

„Нѣма подобна на тази любовъ. Да се наричае ние деца на небесния Царь! О, скъпоценно обещание! Тема за най-дълбоко размишление! Може да изчезнатъ всички човѣшки връзки, може приятель приятелю да изневѣри, може майките да престанатъ да обичатъ децата си, може и небе и земя да се провали,—обаче, никаква промѣна не може да стане нѣкога въ любовта къмъ Бога! Тази мисълъ упражнява могъщо влияние върху душата и прави сърдцето покорно на Божията воля. Колкото повече мислимъ върху божествения характеръ на Христа въ сиянието на кръста, толкова повече виждаме милосърдието, любовта и опрощението, сияещи отъ правда и справедливост. Толкова по-ясно и по силно съзираме безбройнитѣ доказателства за Божията любовъ, която е безконѣчна и вѣчна, и добиваме

сила да разберемъ нѣжното съчувствие, което надминава дори копнѣщата любовъ на една майка къмъ нейното паднало и загубено чадо“. — („Пжтътъ къмъ Христа“, стр. 20, 21).

„АЗЪ И ОТЕЦЪ ЕДНО СМЕ“.

6. Какъ описва Йоанъ отношенията между Отца и Сина? Йоанъ 10 : 30.

„Господъ Исусъ Христосъ, Божиятъ Синъ, Който пребивава отъ вѣкъ въ вѣкъ е едно съ Отца, и все пакъ едно отдѣлно, самостоятелно сщество. Той бѣше превъзходната блѣскава фигура на небото. Той владѣеше небеснитѣ духове и приемаше поклонение и почитание отъ страна на ангелитѣ. Но съ това не се намали Божията слава. Още отъ самото начало Отецъ и Синъ бѣха едно и еднакво раздаваха свѣтлина и слава. Това е свѣтлината, която свѣти на тъмно мѣсто и го изпълва съ небесно сияние“. — (Е. Г. В.).

7. Кой създаде нѣщата въ свѣта?—Йоанъ 14 : 10.

8. Мислѣйки за жертвата на Христа за спасение на човѣчеството, кого не трѣбва да забравяме?—Йоанъ 3 : 16; Ефес. 5 : 2.

„Защото Богъ толкозъ възлюби... што да де“ и „Христосъ ни възлюби и пожертвува Себе Си“. Любовта на Отца и Сина е, която даде най-големата жертва за спасение на човѣчеството.

„Божията любовъ е толкова дълбока, толкова всеобхващаща, што може да бѣде изразена само чрезъ предаването на Исуса въ бедность, срамъ, смирение, хула и смъртъ. Той бѣше най-ценната жертва, която бѣше пренесена за свѣта; въ Него Богъ ни подари небото.“—(Е. Г. В.).

9. До каква степенъ Богъ е съучастникъ въ смъртта на Исуса?—Римл. 8 : 32.

„Богъ допустна смъртта на Христа, за да спаси непослушния човѣшки родъ. Христовата жертва бѣ осветена чрезъ Отца. Самъ Творецътъ, Всеомогщиятъ Богъ, страда съ Своя Синъ.“—(Е. Г. В.).

НАЙ-ГОЛЕМАТА ЖЕРТВА.

10. Отъ кое държадие на човѣцитѣ се отвърщава Богъ?—Псаломъ 45 : 7, 8; Притчи 6 : 16—19; Псаломъ 10 : 3.

Грѣхътъ е мерзость за Господа. Той не може да го търпи. Неговото сществуване му причинява безкрайно мѣчение. Помисли си, какво значи за светия, чистия и праведния Богъ да бѣде въ такава тѣсна връзка съ грѣха и да вземе върху Себе Си грѣховетѣ не само на единъ грѣшникъ, но на цѣлото човѣчество! За Христа се казва : „Той мразѣше грѣха, но обичаше грѣшника“. — („Желаниятъ на вѣковетѣ“, стр. 462).

11. Какъвъ тежъкъ товаръ понесе Исусъ?—Исаия 53 : 6, 12; 1 Петр. 2 : 24.

„Ние можемъ да си направимъ само една слаба представа за неизразимитѣ мъки, които скжпниятъ Божий Синъ изпитваше въ Гетсимания. Трѣбва неизказано много да Го е подтиркало, когато се е видѣлъ отдѣленъ отъ Своя Отецъ, поради доброволно поетата отъ Него вина за грѣховетѣ на човѣчеството. Славниятъ Божий Синъ изгуби съзнание и бѣше близу до смъртта. Отецъ изпрати единъ ангелъ да подкрепи божествения страдалецъ. Ако смъртнитѣ човѣци можеха да видятъ удивлението и скръбта на ангелитѣ, когато тѣ, за свое голѣмо опечаление, трѣбваше

да видятъ, какъ Отецъ престана да огръва Своя Синъ съ свѣтлина, любовъ и слава, тъй по-добре биха могли да разбератъ, какъ грозенъ е грѣхътъ въ очитѣ на Бога“.—(„Страданията Христови“, стр. 13).

12. Защо трѣбваше да умрѣ Христосъ? Матей 27 : 46.

„Една болка, която не може да разбере никое човѣшко сърдце, пронаиза Неговото сърдце, тъй като въ този часъ на най-голѣма нужда, отъ Него бѣ отоглено Божието присѣствие“.—(„Животътъ на Исуса“, стр. 454).

13. Чрезъ какво бѣ облекченъ душевниятъ страхъ въ предсмъртния часъ на Исуса?—2 Кор. 5: 19, първа часть.

„Небесниятъ Отецъ не ни любил заради великата изкупителна жертва, а напротивъ, Той пренесе изкупителната жертва, защото ни любѣше. Исусъ биде посредникътъ, чрезъ когото Той можеше да излѣе Своята безкопачна любовъ върху падналия чрезъ грѣха свѣтъ. „Богъ въ Христа примириваше свѣта съ Себе Си“.—(2 Кор. 5: 19-а). Богъ страдаше съ Своя Синъ. Съ душевната тѣжа въ Готсманската градина, съ смъртта на Голгота, вѣчната любовъ откупи нашето избавление“.— (Пътътъ къмъ Христа, стр. 18).

14. Защо трѣбваше да бѣде принесена такава голѣма жертва?—Гал. 4: 4, 5.

„Кой може да оцени стойността на една душа? Ако искашъ да разберешъ нейната стойностъ то иди въ Гетсимания и бди тамъ съ Христа въ ония часове на горчива душевна борба, когато кървавъ потъ течеше отъ Него. Погледни къмъ възвишения на кръста Спасителя. Чуй викътъ на душевната мъка: „Отче, защо си ме оставилъ? Погледни къмъ наранената глава, прободеното ребро, пробититѣ нозе. Помни че Христосъ даде всичко. Заради нашето Изкупление бѣ застрашено и небето. Когато въ подножието на кръста размислишъ, че Христосъ би далъ живота Си и за единъ само грѣшникъ, тогава ти можешъ да оценишъ стойността на една душа“.—(„Притчитѣ Христови“, стр. 194).

15. Съ какви думи възхваляваше Йоанъ любовта на Бога?—1 Йоан. 3: 1.

5. урокъ — 4 Май, 1940 г.

Залъзъ слънце 19.39 ч.

Наказанието на грѣшника.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Азъ които любя избличавамъ и наказвамъ ги; затова бѣди ревнителъ и покая се“.—Откр. 3: 19.

ПРИЧИНИ, КОИТО НАЛАГАХА БОЖИЯТА НАМѢСА.

1. Поради коя причина прокълна Богъ земята следъ грѣхопадането?—Битие 3: 17.

„Животъ на трудъ и грижа, който занапредъ щѣше да е участъта на човѣка, бѣ опредѣленъ отъ любовъ. Той бѣ една дисциплина, която, поради грѣха, се оказа необходима, за да постави граница на задоволяването на апетита и страстътъ, да развие навици на себевладение. Той бѣ часть отъ Божия планъ за възвръщане отъ погибельта и унижението на грѣха“.—(„Патриарси и пророци“, 14).

2. Кѣде не можеше вече човѣкътъ да пребивава?—Битие 3: 23.

„Следъ своя грѣхъ, Адамъ и Ева не можеха повече да живѣятъ въ Едемъ. Тѣ усърдно се молѣха да останатъ да живѣятъ въ дома на своята невинностъ и радостъ. Тѣ изповѣдваха, че съ право сж лишени отъ правото на онзи щастливъ домъ, но обещаваха за въ бждеще да се покоряватъ строго на Бога. Но казано имъ бѣ, че тѣхното естество е покварено отъ грѣхъ; че сж намалили силата си да се противятъ на злото и сж отворили пѣтъ на Сатана да намира по-лесно достѣпъ до тѣхъ. Щомъ още като невинни се предадоха на изкушението, сега, когато се чувствуватъ виновни тѣ ще иматъ по-малко сила да запазятъ чистотата си“. — („Патриарси и пророци“, стр. 15).

3. Какъ се обяснява Божиата строгость къмъ Адамъ и Ева?—Откр. 3: 19.

„Не се очудвай, когато Богъ изглажда жглитѣ на твоя характеръ съ чукъ и длето, докато заемешъ мѣстото, което Той е предвидѣлъ за тебъ. Никой човѣкъ не може да извърши това дѣло освенъ Богъ. Бжди увѣренъ, че Той не ще нанесе излишенъ ударъ. Всѣки ударъ става съ любовъ за твоето вѣчно спасение. Той познава твоето несвършенство и работи за да възстанови, а не да разруши“.— („Свидет.“, т. 1, стр. 240, 241).

4. Доказателство на що е Божието наказание? — Евр. 12: 6—7; Притчи 3: 12.

„Отъ това, че Богъ ни изпраща скърби можемъ да заключимъ че Той съзира въ насъ способности, които трѣбва да се изявятъ. Ако той не намира въ насъ нищо, което би могло да прослави Неговото име, то Той не би си отдѣлялъ тепърва време, за да ни очисти. Той не хвърля ненуженъ материалъ въ пещъта за претопяване; Той пречиства само ценна руда. Тѣй, както обикновениятъ ковачъ слага желѣзото и стоманата въ огъня, за да може да ги обработи, така и Господъ слага своитѣ избрани въ пещъта на скърбигъ, за да се открие какви сж тѣ“.— („По стѣжитѣ на Вел. Лѣк.“, стр. 453).

5. Какви благословени послѣдствия носи Божието наказание?—Евр. 12: 11.

„Всичко, което тукъ ни се струва така тайнствено и ни е обеспокоявало и разочаровало, ще ни бжде обяснено въ вѣчността. Тогава ще познаемъ, че когато сме мислили че нашитѣ молитви не сж били чути и въ надежитѣ си сме били разочаровани, тогава Богъ най-много ни е благославялъ“. — („По стѣжитѣ на Великия Лѣкаръ“, 456).

БОЖИЕТО СЪСУВСТВИЕ КЪМЪ ЧОВѢЦИТѢ.

6. Какво участие взема Богъ въ скърбитѣ на Своитѣ чада? — Исаия 63: 9.

„Когато хвърлишъ бѣгълъ погледъ назадъ въ миналото, ти ще съзнаешъ, че при всички трудни моменти Спасителътъ е билъ близу при тебъ и Той винаги е искалъ да ти помогне да навлѣзешъ отново въ свѣтли часове. И Отецъ съ Своята любовъ и съчувствие, е сжщо винаги съ насъ. Когато мислимъ, че сме напуснати отъ Бога, тогава Той е близу до насъ и ни помага. Ние рѣдко виждаме Исуса такъвъ, какъвто, е и ние никога не сме така готови да приемемъ Неговата помощъ, както Той е готовъ да ни помогне“.— („Свидет.“, т. 4, стр. 221).

7. Кои наши недостатѣци взе Исусъ върху себе си?—Исаия 53: 4.

„Нека да се надѣваме и уповаваме. Обезсърдчение въ службата за Бога е грѣхъ; защото Богъ знае точно отъ какво се нуждаемъ. Като царъ на даретѣ, Той е всемогущъ но като Богъ на завета е милостивъ и се грижи като единъ нѣженъ пастирь. Така Неговата неограничена сила е сжще-временно и порѣчителство за сигурното изпълнение на Неговитѣ обещания

къмъ всички, които уповаватъ въ Него. Той може да премахне всѣка трудность. Неговата любовь надминава всѣка друга както небято-земята, и Той бди надъ Своитѣ съ такава неограничена любовь“. — („По стѣпкитѣ на Великия Лѣкаръ“, стр. 464).

8. Каква поѣзана отправи Богъ къмъ натовареното съ грѣховѣ човѣчество чрезъ своя Синъ? Какво благословение се обещава на ония, които приематъ поканата на Господа?—Матей 11: 28—30.

9. Какво е становището на Бога къмъ човѣшкитѣ нужди? —Плачъ Йерем. 3: 31—33.

„Наистина, ще дойдатъ разозарования; ние трѣбва да очакваме скърби; но ние можемъ да предадемъ на Бога всичко, малко и голѣмо. Количеството на нашитѣ грижи не ще го затрудни, нито пъкъ ще бжде затрудненъ съ тежестта на нашия товаръ. Неговата грижа обхваща всѣко домакинство, обхваща всѣка личность; Той взема участие въ всички наши трудности и грижи; той брои всѣка сълза и съчувствува на всѣка наша слабостъ. Всички трудности и изпитания, които тукъ ни нападатъ, Той ги допуска, за да ни открие Своитѣ намѣрения на любовь, за да получимъ Неговото освещение и станемъ участници на оная пълна любовь, която се намира въ неговото присѣтствие“. — („Свидет., т. 1, стр. 84).

КАКЪ СЕ ОТНАСЯ БОГЪ СЪ НЕЧЕСТИВИТЪ.

10. Какъ изрази Исусъ любовта си къмъ Иерусалимъ? — Матей 23: 37; Лука 19: 41.

„Исусъ плака надъ Иерусалимъ, града, който Той тѣй много оичаше и който отказа да Го приеме, Него—пжтя, истината и живота. Макарь, че жителитѣ на Иерусалимъ бѣха отхвърлили Спасителя, Той пакъ гледаше на тѣхъ съ милосердие, и любовь.

Цѣлиятъ Неговъ животъ бѣ животъ на себеотрицание на грижа и любовь за другитѣ. За Него всѣка душа бѣ скѣпа. Ако и винаги да носѣше сияние на Божественно достойнство, Той всѣки пжтъ се отнасяше съ най-нѣжно съчувствие къмъ всѣки членъ отъ Божието семейство. Той виждаше въ всички човѣци паднали души, и тѣхното спасение отъ вѣчна смъртъ бѣ Неговото послание и Неговата мисия“, — („Пжтьтъ къмъ Христа“, стр. 16).

11. Какво не удобрява Богъ?—Йезекили 18: 23, 32; 33: 11.

12. Какъ описва Осия Божията милость, когато Богъ мисли за наказанието на непокаянитѣ?—Осия 11: 8—9.

13. Кой не ще влѣзе въ Божието царство? Защо? Гал. 5: 19-21.

14. Въ какво ще бждатъ убедени въ края безбожнитѣ?—Юда 14, 15.

„Грѣшникътъ не би могълъ да се възрадва отъ присѣтствието на Бога, той винаги съ страхъ се отвръща отъ докосването и единението съ свети сѣщества. Дори, ако той би получилъ достѣпъ въ небето, за него то не би било мѣсто на душевна радостъ. Въ неговото сърдце не би намѣрила отзвукъ чистата и възвишената надъ човѣка любовь, която царува тамъ и е напълно съединена съ безконечната Божията любовь. Неговитѣ помишления, неговитѣ интереси и подбуждения биха били съвсемъ различни отъ тия, които движатъ тамъ сърдцата на безгрѣшнитѣ обитатели, Той би билъ една дисхармония въ небесната мелодия. Небето би било за него мѣсто на мѣжа и тегло и той би далъ всичко, само да може да се скрие отъ Тогова, който е вѣчна свѣтина и центъръ на всички радости и утешения. Не току тѣй Богъ е решилъ да изключи безбожнитѣ отъ царството небесно: чрезъ своята вина, тѣ сами сѣ се отлажили отъ своето съдружество“. — („Пжтьтъ къмъ Христа“, стр. 23).

Окончателно очистване отъ грѣха.

ЗАЛТЕНЪ СТИХЪ: „И знаете, че той се яви да вземе нашитѣ грѣхове; и грѣхъ нѣма въ Него“.—1 Иоан. 3: 5.

БОГЪ ИЗВЪРШВА СВОЕТО ДѢЛО ПО ЕДИНЪ СТРАНЕНЪ НАЧИНЪ.

1. Какъ е наречено окончателното унищожение на нечестивитѣ?—Исая 28: 21.

„Божиятъ порази ще постигнатъ ония, които огнетяватъ и погубватъ народа Му. Неговото голѣмо дълготърпение съ безбожнитѣ прави хората дръзки въ престѣпленията имъ; Но макаръ, наказанието имъ да е било дълго отлагано, то затова не е по малко сигурно и страшно.... За нашия милостивъ Богъ, наказанието е нѣщо чуждо“.—(„Великата борба“, стр. 520).

2. На какво се радва Господъ?—Михей 7: 18.

„Но докато нѣма благоволение въ отмѣщението, Той ще извърши сѣдъ надъ престѣпниците на Неговия законъ. Той е принуденъ да стори това, за да запази жителитѣ на земята отъ пълно развращение и погибель. За да има нѣколцина той трѣбва да отсече тия, които сѣ закоравѣли въ грѣхъ. „Господъ е дълготърпеливъ и великъ въ крепостъ и никакъ нѣма да обезвини нечестивия“. Чрезъ страшни нѣща на правда, Той ще защити авторитета на потѣпкания си законъ. Самиятъ фактъ, че Той не желае да изпълнява присѣди, свидетелствува за грамадността на грѣховетѣ, които предизвикватъ Неговитѣ сѣдби и за строгостта на отплатата, която очаква пресѣпника“.—(„Патриарси и пророци“, стр. 279).

3. Кѣмъ какъвъ въпросъ бѣ потикнатъ Псалмистътъ когато Израилъ бѣ въ утѣснение?—Псаломъ 77: 9.

4. Какво каза Давидъ, когато видѣ Божиитѣ обноски кѣмъ човѣка?—Псаломъ 103: 8.

„Богъ е изворътъ на всѣко милосърдие; Неговото име е „Милосърдъ и Благъ“. Той не се отнася кѣмъ насъ тъй както ние заслужаваме; Той не ни пита дали сме достойни за Неговата любовь, но Той излива върху насъ богатството на Своята любовь и ни прави достойни. Той не е отмѣстителъ; Той не иска да наказва, но да изкупва и строгостта която се открива въ Неговото провидение, е само за спасение на отпадналитѣ. Той копнѣе силно да смекчи страданията на хората и да постави балсамъ на тѣхнитѣ рани. Вѣрно е, че предъ Бога нѣма непровинени; но Той иска да премахне вината“.—(„Размишления отъ планината на блаженствата“, стр. 22).

5. Чрезъ кой символъ изразява Богъ Своео съчувствие и състрадание?—Исая 49: 15, 16.

„Възможно е родители да дадатъ грѣбъ на своитѣ гладни деца; но Богъ никога не може да пренебрегне вика на нуждающитѣ се и копнѣещи сърдца. Той самъ описва Своята любовь по единъ чуденъ и нѣженъ начинъ. Който мисли, че въ мрачни и тежки дни Богъ не му обръща внимание, за него се отнася вѣстѣта въ Исая 49: 14—16. — („Размишления отъ планината на блаженствата“, стр. 99).

БОЖИЯТЪ ГНѢВЪ.

6. Защо е отложилъ Богъ деня на унищожението за толкова дълго време?—2 Петр. 3: 9. (сравни съ 1 Петр. 3: 20; Битие 15: 16).

„Божието търпение бѣше голѣмо—толкова голѣмо, че ние се очудва ъе

като виждаме постоянното нарушение на Неговия светъ законъ. Той не ни остава още да почувствуваме Неговото всемогъщество. Но Той положително ще накаже нечестивитѣ, които така упорито заставатъ противъ Божия светъ законъ.

Богъ дава на човѣчеството едно пробно време, но Божието търпение се свършва при една определѣна точка и Божиитѣ съдби следватъ съ сигурностъ. Богъ има безкрайно търпение къмъ човѣцитѣ и градоветѣ и съ Своята добрина Той ги предупреждава да се предпазватъ отъ Божия гнѣвъ; но ще настѣпи време, когато плачътъ за милостъ не ще бѣде вече чутъ и бунтуващиятъ се елементъ, който продължава да отхвърля свѣтлината на истината ще бѣде изгоненъ отъ милостъ къмъ ония, които чрезъ тѣхния примѣръ биха могли да се повлияятъ“.—(„Пророци и царе“, стр. 276, 277).

7. Какво тържествено предупреждение се отправя къмъ ония, които живѣятъ въ последното време?—Откр. 14: 9—11.

„А беззаконниците всички ще бѣдатъ изтрѣбени; бѣднината на нечестивцитѣ гибелъ“. Наистина, силата и авторитетътъ на Божественото управление ще бѣдатъ приложени за побеждаване на съпротивата; и все пакъ, всички изявления на отплащащата справедливостъ ще се съгласуватъ напълно съ характера на Бога, като едно милостиво, дълготърпеливо и благосклонно същество“.—(„Великата Борба“, стр. 447).

8. Най-после, какво ще се излѣе върху нечестивитѣ? — Откр. 15: 5—7; 16.

„Строгата отплата, която очаква престѣпникъ а, се показва въ забавянето на Господа, да извърши съда Народътъ, съ който Той тъй дълго е ималъ търпение и когото Той не иска да порази, докато не е препълнилъ мѣрката на неправдата си къмъ Бога, най-после ще изпие чашата на гнѣва, непремѣсенъ съ никаква милостъ“.—(„Великата борба“, стр. 521).

9. Какъ ще бѣдатъ унищожени въ края грѣхътъ и грѣшникътъ?—Откр. 20: 7—9.

„Това не е умишлено действие отъ страна на Бога. Ония, които отхвърлятъ Неговата благодатъ женатъ онова, което сж посѣбли. Богъ е извора на живота; и когато нѣкой служи на грѣха, тогава той се отдѣля отъ Бога и самъ се отрѣзва отъ живота. Той се отчуждава отъ живота, който идва отъ Бога. Христосъ казва: „Всички които Ме мразятъ, обичатъ смъртта“. Богъ ги оставя да живѣятъ известно време, за да развиятъ своя характеръ и да изявятъ своитѣ принципи. Щомъ като това се извърши, тогава тѣ получаватъ резултата отъ собствения си изборъ. Чрезъ единъ животъ на постоянно бунтуване, сатана и всички които се съюзяватъ съ него, се отдалечаватъ така отъ Бога, щото Неговото присѣтствие става за тѣхъ огънь пояждащъ. Славата на Онзи, който е любовъ ще ги унищожи“. („Желаниятъ на вековетъ“, стр. 763, 764).

БОГЪ Е СПРАВЕДЛИВЪ.

10. Защо ще дойде погибелъ надъ нечестивитѣ? — Йерем. 17: 10; 2Петр. 2: 12, посл. часть.

11. Кой принципъ на живота ни се припомня? — Яковъ 2: 13; Псаломъ 18: 25—26; Галат. 6: 7, 8.

12. Признавайки Божията правда, какви думи ще бѣдатъ изречени единъ день отъ всички?—Откр. 15: 3, 4.

„Като омаяни гледатъ безбожнитѣ коронясването на Божия Синъ! Тѣ виждатъ въ рѣцетѣ му плочитѣ на божествения законъ съ постановленията, които тѣ сж презирали, престѣпвали. Тѣ забелязватъ израза на

Очудване; възхищение и поклонение от страна на светиите и, докато вълни на пбене се разнасят надъ множеството извънъ градъ, всички единогласно извикватъ: Велики и чудни сж Твоите дѣла, Господи Боже Вседържителю! Праведни и истини сж Твоите пѣтища, Царю на светиите! и като се хвърлят на земята, тѣ се покланятъ на Княза на живота“ („Великата борба“, стр. 553).

13. Съ каква целъ се яви Христосъ?—1 Йоан. 3: 5, 8.

14. Какво осигурение ни се дава по отношение на идващитѣ събития?—Наумъ 1: 9.

„Божиятъ законъ, който сатана похули като иго на робство ще бжде почитанъ като законъ на свободата. Испитаното и устояло творение никога вече не ще отпадне отъ своята поданическа вѣрность спрямо Оня, Чийто характеръ се е открилъ напълно като необхватна любовъ и безкрайна мѣдрость“.— („Великата борба“, стр. 415).

7 урокъ — 18 май, 1940 г.

Залѣзъ слънце 19.54 ч.

Окончателното възстановяване.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Но споредъ както е писано: „Око не е видѣло и ухо не е чуло, и на човѣкъ на сърдцето не е дохождало това, което е приготвилъ Богъ за тѣзи, които го любятъ“. — 1 Кор. 2: 9.

БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО.

1. За кое голѣмо семейство говори Писанието? — Ефес. 3: 14, 15.

2. Чрезъ какво бѣ нарушено единството на това семейство?—Исая 59: 1, 2.

Грѣхътъ отдели човѣчеството не само отъ главата на Божието голѣмо семейство, но и отъ непадналитѣ членове на това семейство. Жителитѣ на безгрѣшнитѣ свѣтове наблюдаватъ съ интересъ изкуплението и възстановяването на човѣка.

„Викътъ, свърши се, имаше дълбоко значение за ангелитѣ и непадналитѣ свѣтове. За тѣхъ, както и за насъ бѣ свършено великото изкупително дѣло. Тѣ женатъ заедно съ насъ плодоветѣ на Христовата победа“.— („Желаниятъ на вѣковетѣ“, стр. 758).

3. Какъ се възвръщатъ отчужденитѣ членове отъ семейството?—Ефес. 2: 12, 13.

„Тази картина на небесна радостъ обхваща и изкупената земя; думитѣ на Исуса преди Неговото възнасяне проехтяватъ по цѣлия свѣтъ: „Възлизамъ при Моя Отецъ и при вашия Отецъ, при Моя Богъ и при вашия Богъ“. Небесното войнство е включило въ своя кръжъ и вѣрващитѣ на земята. И за насъ Спасителътъ се е възнесалъ на небето; и за насъ живѣе Той“.— („Желаниятъ на вѣковетѣ“, стр. 835).

4. Какъ е описанъ краятъ на това възстановяване? — Ефес. 1: 9—12.

5. Какъ обосновава Христосъ своето завръщане? — Йоанъ 14: 3.

Желанието на Отца и Сина е, да живѣятъ всрѣдъ изкупенитѣ. Христосъ идва за да ги вземе при себе си. Любовта не намира радостъ въ раздѣлението. Жертвитѣ, които Богъ е далъ за този свѣтъ сж Го сблизили въ любовъ съ насъ и Той копнѣе да се съедини съ изкупенитѣ. Второто

идване на Христа е друго доказателство за голѣмата Божия любовъ къмъ Неговия народъ.

6. Съ кого възнамѣрява Богъ да живѣе?—Откр. 21: 3.

„Божиятъ народъ се наслаждава на привилегията, да се разговаря свободно съ Отца и Сина. „Сега виждаме смѣтно, като презъ, огледало, а тогава — лице съ лице“. Божиятъ образъ се отражава сега като огледало въ дѣлата на природата и въ Неговия начинъ на обхода съ човѣцитѣ; тогава, обаче, ние ще Го виждаме лице съ лице, безъ замѣгляващъ воалъ помежду. Ние ще стоимъ предъ Него и ще гледаме славата на Неговото лице“.—(„Великата борба“, стр. 560).

СЪСТОЯНИЕТО НА НОВАТА ЗЕМЯ.

7. Какво казва Павелъ за чуднитѣ нѣща, които Богъ е предвидѣлъ за ония, които Го любятъ?—1 Кор. 2: 9, 10.

„Човѣшкиятъ езикъ не е въ състояние да опише наградата на праведнитѣ. Само тѣзи ще могатъ да сторятъ това, които я видятъ. Никой смъртенъ умъ не може да обхване славата на Божия рай“. — („Великата борба“, стр. 558, 559).

„Чувствата на любовъ и състрадание, които самъ Богъ е насадилъ въ душата, тамъ ще се проявятъ по най-благороденъ и милъ начинъ. Чистите обноси съ свети сѣщества, чистиятъ задруженъ животъ съ възвишенитѣ ангели и съ вѣрнитѣ Богу отъ всички епохи, които сж опрали и избѣлили дрехитѣ си въ кръвта на Агнеца, светата връзка, която свързва „всеки родъ на небесата и на земята“, ще допринасятъ само за щастieto на спасенитѣ“.—(„Великата борба“, стр. 560).

8. Какво ще направи Богъ най-напредъ за изкупенитѣ, когато ще влѣзатъ въ наследieto си?—Откр. 21: 4.

9. На кого ще се радва Богъ най-много?—Исаия 65: 19 пър. ч.

10. Какъ описва Исаия живота на новата земя?—Исаия 35: 4—10; 65: 17—25.

ЕДНО ПЪЛНО ВЪЗСТАНОВЯНЕ.

11. Колко пълно ще бжде възстановяването когато дойде Исусъ втори пѣтъ?—Деянiя 3: 20, 21.

Възстановяването на всички нѣща, едемскитѣ домъ, дървото на живота, откритото общуване съ Бога и ангелитѣ, приятното занимаване въ градината и полето — всичко това, което изпѣлваше съ радость живота на нашитѣ първи родители — е надеждата, която ни предстои. Пълното възстановяване на единъ домъ, който нѣкога е билъ изворъ на миръ и света радость, каквито човѣкъ не е въ състояние да опише, — тази е картината, която стои предъ очитѣ на ония, които ще бждатъ наследници на блаженството. Такъвъ единъ домъ включва въ себе си всичко, за каквото човѣшкото сърдце може да копнѣе.

12. Каква храна ще даде Богъ пакъ на човѣка?—Откр. 22: 2; 2: 7.

13. Съ какво ще се занимаватъ изкупенитѣ на новата земя? Колко време ще живѣятъ тѣ тамъ?—Исаия 65: 21, 22; 66: 22.

„Всички съкровища на вселената ще стоятъ на разположение на Божиитѣ изкупени за изследване. Свободни отъ връзкитѣ на смъртноста, тѣ чрезъ неуморяващо летене ще стигатъ до далечни свѣтове, които при гледката на човѣшкото страдание се изпѣлваха съ скръбъ, а при радостната вестъ за една спасена душа запѣваха пѣсни на ликуване. Съ неизразимо

блаженство ще възприематъ децата на земята радоститѣ и мъдростѣта на никога непадналитѣ въ грѣхъ свѣтове. Тѣ ще взематъ участие въ съкровищата на науката и познанието, които ония сж спечелили чрезъ разглеждането на Божиитѣ дѣла въ течение на столѣтията. Съ непомраченъ погледъ ще гледатъ тѣ славата на творението: слънца, звезди и системи, както тѣ всички въ опредѣленъ редъ обкръжаватъ трона на Божеството. На всички нѣща, отъ най-малкитѣ, до най-голѣмитѣ, стои написано името на Твореца, и въ всичко е развито богатството на Неговата мощъ.

А отлитащитѣ въ вѣчността години ще имъ даватъ все по-богати и по-чудесни откровения на Бога и на Христа".— („Великата борба“, стр. 560, 561).

8 урокъ — 25 май, 1940 г.

Залѣзъ слънце 20.00 ч.

БОЖИИТѢ КАЧЕСТВА.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Милость и истина се срещнаха. Правда и миръ се цѣлунаха“.— Псаломъ 85: 10.

БОЖИЯТЪ ХАРАКТЕРЪ ИЗЯВЕНЪ.

1. Каква е основата на всѣко Божие качество?—1 Йоан. 4: 8.

„Богъ е любовъ“. Любовта е ядката на Неговото естество. Отъ тамъ произлизатъ всички Негови характерни качества. Неговата чудна любовъ е описана въ Свещеното Писание:

Неизмѣрима. — „Той ви люби съ неизмѣрима любовъ“.

Непоятна. — „Тайната на Божията любовъ не ще можемъ да разберемъ въ този животъ“.

Безкрайна и неизчерпаема. „Всички извори на нѣжностъ... сж една малка капка въ океана въ сравнение съ Божията безкрайна любовъ“.

Несравнима и чудна. „Каква несравнима любовъ! Една тема заслужаваща най-дълбоко изследване! Чудната Божия любовъ къмъ единъ свѣтъ, който не го обичаше!“ — („Свидет.“, т. 4, стр. 80).

2. За какво се молѣше Мойсей когато влѣзе въ по-тѣсни приятелски врѣзки съ Бога?—Исходъ 33: 18.

„За насъ е привилегия да напредваме и получимъ все по-ясна представа за Божия характеръ. Когато Мойсей се молѣше: „Покажи ми моля, славата си“, Богъ не го укори, но удовлетвори неговата молба. „Азъ ще сторя да мене предъ тебе всичката моя благодѣлность и ще провъзглася името на Иеова предъ тебе“.— („По стѣпкитѣ на Великия Лѣкарь“, стр. 472).

3. Какъ му се откри Богъ по поводъ на неговата молба? Исходъ 34: 5—7.

Мойсей се нуждаеше много повече да разбере характера на Бога, отколкото да види Неговото лице. Като грѣшници ние не можемъ да видимъ Неговото лице но ние можемъ да видимъ частъ отъ Неговия характеръ. Колкото подобре познаваме Неговия характеръ, толкова повече ще Му се довъряваме, и толкова по-малко ще вървимъ по пътя на неправдата.

ДВЕ ГЛАВНИ КАЧЕСТВА НА БОГА.

4. Кои две важни качества обхващатъ цѣлия характеръ на Бога?—Второз. 32: 4; Числа 14: 18.

Правда и милосѣрдие сж две отличителни качества на Бога. Въ Него тѣ сж правилно застъпени. Ако Той притежаваше само правда или само милосѣрдие това би накрѣнило Неговото съвършенство.

„Принципитѣ на любовностъ, милостъ и любовь, както тѣ бѣха проповѣдвани и прилагани въ живота отъ нашия Спасителъ, сж единъ отпечатѣкъ на волята и характера на Бога. Христосъ обяснява, че Той не е поучавалъ нищо, което не е получилъ отъ Своя Отецъ. Принципитѣ на божественото управление се съгласуватъ напълно съ учението на Спасителя: „Любете враговетѣ си“. Богъ допуша да се отдаде справедливото на злитѣ за доброто на всемира и дори за доброто на самитѣ ония, надъ които се изливатъ Неговитѣ сждби. Той би ги направилъ щастливи, ако можеше да направи това въ съгласие съ законитѣ на Своего управление и съ справедливостта на Своя характеръ. Той ги обкръжава съ знаци на Своята любовь, дарява имъ познанието на Своя законъ и върви следъ тѣхъ, предлагайки имъ Своята благодатъ; но тѣ пренебрегватъ Неговата любовь, престѣпватъ закона Му и отхвърлятъ благодатта Му. Получавайки постоянно Неговитѣ дарове, тѣ обезславятъ Дарителя; тѣ мразятъ Бога, защото знаятъ, че Той се отвръща отъ грѣховетѣ имъ. Господъ търпи дълго тѣхната опърничавостъ; но все пакъ ще дойде часътъ, когато тѣхната участъ ще трѣбва да бѣде решена.“—(„Великата борба“). стр. 448).

5. Кои принципи сж включени въ Божия характеръ?—Пс. 85 : 10.

„Божиятъ законъ, вмѣстенъ въ ковчега, бѣше великото правило на правда и сждъ. Оnyi законъ произнасяше сждъ надъ престѣпника, но надъ закона бѣше очистилището, върху което се откриваше Божието присѣствие, и което, по силата на умилостивението, даваше прошка на каещия се грѣшникъ. Тѣй, въ дѣлото на Христа за нашето изкупление, символизирано чрезъ службата на скиинята, „милостта и истината се срѣщатъ; правдата и мирътъ се цѣлуватъ“. — („Патр. и Прор.“, стр. 146).

6. Само съ какво трѣбва да се хвалимъ?—Йерем. 9 : 23, 24.

СПАСИТЕЛЪ И СЖДИЯ.

7. Какво казва самъ Богъ за Себе Си?—Исая 45 : 21 посл. ч.

8. Какви противоположни нѣща върши Той?—1 Царе 2 : 6, 7.

9. Какво обича Богъ?—Псаломъ 11 : 7 ; 33 : 5.

10. Колко сърдечно предупреждава Той грѣшниците?—Йерем. 44 : 4.

БОЖИЯТА МЪРКА ВЪ СЖДА.

11. Коя е Божията мѣрка за правдата?—Изходъ 20 : 2 —17; Второз. 6 : 25.

Нѣкой е казалъ: „Богъ е любовь, и закона е доказателство за Неговата любовь къмъ насъ. Но сжщо така вѣрно е, че Богъ е олицетворенъ въ закона и любовта е мѣрката съ която Той ни мѣри“.

„Божиятъ законъ е толкова светъ, колкото е самъ Богъ. Той е откровение на Неговата воля, едно описание на Неговия характеръ и изразъ на Божествена любовь и мѣдростъ“.—(„Патриарси и пророци“, стр. 10).

12. Споредъ кой законъ ще сжди Богъ?—Яковъ 2 : 12.

13. На какво виси цѣлиятъ законъ?—Матей 22 : 36—40.

„Синайскитъ законъ е произлѣзалъ отъ божествения принципъ на любовта; той е едно откровение на небесенъ редъ предъ цѣлата земя. Той е поставенъ въ рѣцетѣ на единъ ходатай. Изявилъ го е, обаче, Онзи, въ Когото живѣе силата да настрои човѣшкитѣ срдца споредъ своитѣ основни тонове. Целта на Своя законъ Богъ е обяснилъ на Израила съ

думитѣ: „И вие ще ми бждете царство отъ свещеници и народъ светъ“.— („Размишления отъ планината на блаженствата“, стр. 56).

14. Споредъ принципитѣ на правдата, какво ще стане съ всѣки непокоренъ?—2 Солун. 1: 6—9.

9 урокъ — 1 юний, 1940 г.

Залѣзъ слънце 20.07 ч.

БОЖИЕТО ДЪРЖАНИЕ КЪМЪ ЧОВѢЦИТѢ.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Азъ ще те вразумя и ще те науча пжтя по който трѣбва да ходишъ. Ще те съветвамъ, върхъ тебе ще бжде окото ми“. — Псаломъ 32: 8.

БОЖИЕТО ДЪРЖАНИЕ КЪМЪ ОТЦИТѢ НА ВЪРАТА.

1. Какво искаше Богъ отъ Авраама?—Битие 12: 1; Евр. 11: 8.

„Безусловното послушанне на Авраама принадлежи къмъ най-отличителнитѣ свидетелства за вѣрностъ въ вѣрата. Нему бѣше достатъчно Божие обещание; той остави всици и последва Господа. Той бѣше убеденъ, че Богъ ще устои на думитѣ си и ще ги изпълни. Кждето и да го изпратѣше Богъ, той извършваше своята работа. Безъ страхъ и грижа той премина презъ пустинята и отиде между езицинитѣ. Неговата мисль бѣше постоянно; Богъ е казалъ! Азъ ще послушамъ Неговия гласъ! Той ще ме води и закриля съ сигурностъ!“ („Свидет.“, т. 4, стр. 524).

„Богъ води чадата си по единъ пжтъ, който тѣ не познаватъ, но Той не забравя или изоставя тия, които уповаватъ на Него... Богъ позволява изпитания да нападатъ народа Му, за да могатъ, чрезъ постоянството и покорността си, да се обогатятъ духовно, и тѣхниятъ примѣръ да ѣе източникъ на сила за другитѣ“.— („Патриарси и пророци“, стр. 121).

2. Какво обещание получи Авраамъ въ зоснова на своята пожертвувателностъ и своето послушание?—Битие 12: 2, 3; 13: 14—17.

3. Какво направи Авраамъ, когато Богъ поиска отъ него една особено голѣма жертва?—Битие 22: 2, 3; Евр. 11: 17-19.

„Понеже Авраамъ бѣше показалъ липса на вѣра въ Божитѣ обещания, сатана го бѣше обвинилъ предъ ангелитѣ и предъ Бога, че не се е съоб-разилъ съ условията на завета и, че е недостоеенъ за Неговитѣ благословения. Богъ желае да докаже вѣрността на раба си предъ цѣлото небе, да покаже, че само съвършено послушание може да се приема, и да открие по-напълно предъ тѣхъ плантъ на изкуплението“.

„Цѣлото небе гледаше съ очудване и възхищение непоколебимото послушание на Авраама. Цѣлото небе възхваляваше неговата вѣрностъ. Обвиненията на сатана излѣзоха фалшиви. Богъ каза на раба Си: „Знамъ, че се боишъ отъ Бога (въпрѣки обвиненията на сатана) като не пожали сина си, единородния си синъ“. Божиятъ заветъ потвърденъ на Авраама чрезъ клетва предъ сжществата на другитѣ свѣтове, свидетелствуваше, че послушанието ще се възнагради“.— („Патриарси и пророци“, стр. 58).

4. Какъ почете Богъ Своя вѣренъ рабъ?—Исходъ 3: 13; посл. часть, ст. 15; Яковъ 2: 23; Римл. 4: 11.

Отъ тогава насамъ, Богъ бѣ нареченъ Богъ Авраамовъ, а Авраамъ бѣ считанъ като приятель на Бога. Той е познатъ и като отецъ на вѣрнитѣ. Можеше ли да му се даде по-голѣма слава отъ тази?

„Богъ даде голѣма почестъ на Авраама. Небесни ангели ходѣха и разговаряха съ него като приятель съ приятель“.— („Патр. и прор.“, стр. 50).

„Авраамъ бѣше призванъ на висока почестъ, да бжде баща на на-

рода, който съ вѣкове бѣше пазителъ на Божията истина за свѣта, — на оная народъ, чрезъ когото всички земни народи щѣха да бѣдатъ благословени при идването на обещания Мессия“.— („Патр. и прор.“, стр. 52).

МОЙСЕЙ.

5. Каква опитность трѣбваше да направи Мойсей въ младитѣ си години?—Исходъ 2: 11—21; 3: 1.

„Мойсей не бѣ готовъ за великата си работа. Той трѣбваше да научи сжщия урокъ на вѣра, който Авраамъ и Яковъ научиха да не разчитатъ на човѣшка мѣдрость или сила, но на Божията сила, защото само така ще се изпълнятъ Неговитѣ обещания. Верѣдъ самотата на планинитѣ, имаше и други уроци, които Мойсей трѣбваше да научи. Въ училището на себеотрицание и трудности, той трѣбваше да се научи на търпение, а сжщо и да владѣе страститѣ си. Преди да може да управлява мѣдро, той трѣбваша да се научи да се покорява. Неговото сърдце трѣбваше да е напълно съгласно съ Бога, преди да учи Израила на Божията воля. Чрезъ собствена опитность, той трѣбваше да се подготви да упражнява бащинска грижа надъ всички, които биха се нуждаели отъ Божията помощ“.— („Патр. и прор.“, стр. 101.)

6. Отъ кое сърдечно желание трѣбваше да лиши Богъ Мойсея, защото прояви непослушание?—Числа 20: 12; Второз. 32: 48—52.

„Благородството и вѣрността на Мойсея не можеха да отмѣнятъ наказанието. Богъ бѣше прощавалъ на народа много по-голѣми престѣпления, но той не можеше да постѣпва съ грѣха на водителитѣ, както съ тоя на тия, които бѣха водени. Той почиташе Мойсей надъ всѣки другъ човѣкъ на земята. На него бѣ открилъ своята слава и чрезъ него бѣ предалъ повеленията Си на Израила. Фактътъ, че Мойсей имаше такава голѣма свѣтлина и знание, правѣше грѣха му по-сериозенъ. Вѣрността на миналото не можеше да направи умиловистение за грѣшно дѣло. Колкото съ по-голѣма отговорность е нѣкой, толкова по-лошо е неговото падане и толкова по-тежко е неговото наказание“.— („Патр. и прор.“, стр. 181.)

7. Каква хубава опитность направи Мойсей, тъй като Богъ го обичаше?

Отговоръ: Той го възкреси отъ мъртвитѣ? (сравни Римл. 5: 14; Юда 9; Матей 17: 3).

„Никога, освенъ въ жертвата на Исуса Христа, Божията правда и любовъ не сж се проявили по-удивително, както при постѣпката му съ Мойсея. Богъ изключи Мойсея отъ Ханаанъ, за даде единъ урокъ, който никога не трѣбва да се забравя, — че изисква точно послушание и, че човѣцитѣ трѣбва да се пазятъ да не отдаватъ на себе си славата, която принадлежи на тѣхния Съзателъ. Той не изпълни молитвата на Мойсея, да участвува въ наследieto на Израила, но Той не забрави нито отхвърли своя рабъ. Небесниятъ Богъ разбираше страданията, които Мойсей бѣ претърпѣлъ; презъ дългитѣ години на борби и изпитания, Той бѣ забелязалъ всѣко дѣло на вѣрна служба. На върха на Фасга, Богъ призва Мойсея за едно наследство, безгранично, по-славно отъ земния Ханаанъ“. — („Патр. и пророци“, стр. 209).

БОЖИЯТА НАМѢСА ВЪ ЖИВОТА НА САУЛА И ДАВИДА.

8. Какво се каза за Давида, когато бѣше призванъ за царъ на Израила?—1 Царе 13: 14; Деянiя 13: 22.

9. Съ кое страшно дѣло Давидъ разочарова Бога?—3 Царе 15: 5.

10. Какъ бѣ наказанъ той?—2 Царе 12: 10—12, 14—16.

11. На какво сложи Давидъ довърието си въ този часъ на борба и скръб?—Псаломъ 51: 2, 3.

12. Колко сърдечно се разкая Давидъ?—Псаломъ 32: 1—5; 51: 4, 5, 10—12.

„Давидовото покаяние бѣше искрено и дълбоко. Той не се опитваше да замѣлчи престѣпленieto си. Въ молитвитѣ му нѣмаше желание да избѣгне сѣдбитѣ, които го заплашваха, но той видѣ грамадность та на престѣпленieto си противъ Бога; видѣ осквернението на душата си; той се отвърщаваше отъ грѣха си. Той не се молѣше само за опрощение, но и за чистота на сърдцето. Въ отчаянieto си Давидъ не напусти борбата. Въ Божиитѣ обещания за каещитѣ се грѣшници той видѣ доказателството на своето прощение и приемане“...

„Ако нѣкой, който е избличаванъ отъ Бога, смири душата си чрезъ изповѣдъ и покаяние, както стори Давидъ, той може да бѣде сигуронъ, че има надежда за него. Който съ вѣра приема Божиитѣ обещания, ще намѣри опрощение“.—(„Патр. и прор.“, стр. 324, 325).

ПЕТЪРЪ ВЪ БОЖИЕТО ВЪЗПИТАТЕЛНО УЧИЛИЩЕ.

13. Какъ прояви Петъръ неразумна самонадеяность? — Марко 14: 27—29, 31; Лука 22: 33.

„Докладътъ на никой ученикъ не изрязава така ясно възпитателния методъ на Христа, както историята на Петра. Смѣлъ, предприемчивъ, самонадѣянъ, бързъ къмъ предприемане, веднага готовъ за отмъщение, великодушенъ въ прощение; той често се заблуждаваше и често бѣ упрѣкванъ... Спасителътъ се отнасяше търпеливо и съ разумна любовъ къмъ своя буенъ ученикъ. Той се опитваше да премахне неговата самонадѣянность и да го настави въ смирение, послушание и довърие“. — („Възпитание“, стр. 89).

14. Какво го предупреди Христосъ и какъ го насърчи? — Марко 14: 30; Лука 22: 31, 32.

15. Какъ изяви Христосъ Своята състрадателна любовъ къмъ ученика, който се отрече отъ Него?—Лука 22: 61, 62; Марко 16: 7.

„Ако погледѣтъ, който Исусъ отправи къмъ него бѣ изпълненъ съ проклятие, вмѣсто съ състрадание, ако не би му говорилъ за надежда, когато му предсказа грѣха, колко дълбокъ щѣше да бѣде тогава мракътъ, който обкръжаваше Петра!..

Не Йоанъ, който влѣзе съ Исуса въ сѣдебната зала, който стоя до Неговия кръстъ и който пръвъ отъ дванадесеттѣ отиде на гроба, но Петъръ бѣше онзи, който при първата вѣстъ, изпратена до ученицитѣ следъ възкресението на Исуса, бѣ посоченъ по име. „Идете, кажете на ученицитѣ Му и на Петра, че отива преди васъ въ Галилея: тамъ ще го видете както ви рече“. — („Възпитание“, 90, 91).

10 урокъ — 8 юний, 1940 г.

Залѣзъ слънце 20.12 ч.

Божията любовъ къмъ Неговия народъ.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Защото Якова избра за Себе Си Господъ. Израила за собствено Свое стяжение“.—Псаломъ 135: 4.

ОТЪ БОГА ИЗБРАНЪ.

1. Кое Божие качество Го накара да избере Израиля като едивъ особенъ народъ на земята?—Второз. 7: 6—8; Псал. 135: 4.

2. Съ каква целъ го избра Той? Исая 60: 1—3; 66: 19.

„Отъ една раса на роби, Израилитѣ бѣха издигнати надъ всички народи, като особено съкровище на Царя на царетѣ. Богъ ги бѣ отбѣлилъ отъ свѣта, за да имъ повѣри едно свето съхранение. Той ги направи съхранители на закона Си и чрезъ тѣхъ възнамѣряваше да запази между хората познанието за Себе Си. По този начинъ небесната свѣтлина трѣбваше да свѣти на единъ свѣтъ, обкръженъ отъ тъмнина; трѣбваше да се чува и единъ гласъ, апелиращъ къмъ всички народи, да оставятъ идолопоклонството си и да служатъ на живия Богъ.“—(„Патр. и прор.“, стр. 131).

„Богъ възнамѣряваше, щото Израилъ да е носителъ на свѣтлина за всички земни жители... Господъ е наредилъ, щото разпространението на свѣтлината и истината на земята да е зависимо отъ усилията и приношенията на тия, които сж участници на небесния даръ. Той би могълъ да направи ангелитѣ посланици на истината.... Но поради безкрайната си милостъ и мждростъ, Той призва човѣцитѣ да сж Негови съработници и ги избра да вършатъ Неговото дѣло.“—(Пакъ тамъ, стр. 231, 232).

3. Какъ наставляваше и предупреждаваше Богъ постоянно народа Си? Съ какъвъ резултатъ?—2 Лѣт. 36: 14, 16; Йер. 25: 3-7.

4. Защо имъ изпрати Богъ нещастие? На какво бѣше Богъ винаги готовъ?—Псал. 107: 9—13; Осия 5: 14, 15; 6: 1; 14: 4.

„Отъ голѣмо значение сж за Божията църква днесъ — пазителката на Неговото лозе — веститѣ на предупреждения и съветитѣ, дадени чрезъ пророцитѣ, изразяващи ясно Божиитѣ намѣрения съ човѣцитѣ. Въ поученията на пророцитѣ бѣха открити ясно Неговата любовъ къмъ погиналия свѣтъ и Неговия планъ за тѣхното изкупление. Историята за призванието на Израиля, за неговитѣ успѣхи и поражения, за неговото възвръщане къмъ божествено предимство, за неговото отхвърляне на Господаря на лозето и избиране плана за всички столѣтия, чрезъ единъ остатъкъ съ когото ще се изпълнятъ всички обѣщания на завета — този бѣше предметътъ на Божиитѣ вестители до Неговата църква презъ всички вѣкове, които лежатъ въ миналото.“—(„Пророци и царс“—английска, стр. 22).

ЕДНО ОСОБЕНО СРОДСТВО.

5. Съ кой земенъ заветъ сравни Господъ Своето становище съ Израиля?—Исая 54: 5.

6. Какъ се радва Богъ на Своя народъ?—Исая 62: 5, посл. ч.

7. Какво е разпрострѣно надъ Божия народъ?—Пѣсень на пѣснитѣ, 2: 4.

„Христосъ почете брачната връзка, като я направи символъ на връзката между Себе Си и Неговитѣ изкупени. Самъ Той е младоженеца; църквата е невѣстата, за която Той казва: „Ти си прекрасна любезна моя и порокъ нѣма въ тебе“.

„Христосъ възлюби църквата и пожертвува Себе Си, за да я освети и очисти... за да бжде тя света и непорочна“. — („По стѣпките на Великия Лѣкаръ“, стр. 362).

8. Какъ се отнесе Израилъ къмъ Божията любовъ?—Йер. 3: 20.

9. Какъ се опита Богъ да ги върне отново при Себе Си?—Йерем. 3: 22.

ДНЕШНАТА ЦЪРКВА.

10. Кого избра Богъ за Свой народъ, следъ като Израилъ бѣ отхвърленъ като народъ?—Римл. 11: 1—5; 2: 28, 29.

„Исусъ дойде за да разруши всѣка преграда, за да възвиши всѣка килия въ преддверието на храма, за да може всѣка душа да има свободенъ достъпъ при Бога. Неговата любовъ е толкова обширна, толкова дълбока, и толкова пълна, щото тя пропива всичко. Тя отдръпва отъ влиянието на Сатана такива, които сж попаднали подъ влиянието на неговитѣ примки и ги поставя подъ влиянието на Божия тронъ, който е обкръженъ съ джгата на обещанията. Въ Христа нѣма нито юдеинъ, нито елинъ, нито робъ, нито свободенъ.“—(„Пророци и царе“, стр. 370).

11. Какъ е нареченъ този народъ?—Евр. 12: 23, първа частъ.

„Богъ има на земята една църква, която издига отново престъпления законъ и представя на свѣта Божия Агнецъ, Който отнема грѣховетѣ на свѣта. Църквата е съкровищницата на богатството на Христовата благодать и въ края на краищата, чрезъ църквата ще стане пълното откриване на Божията любовъ къмъ свѣта. Молитвата на Христа, Неговата църква да бже едно, както Той е едно съ Отца, ще намѣри изпълнението си въ края. Богатиетъ даръ на Светия Духъ ще бже излѣтъ и чрезъ постоянното му подновяване всрѣдъ Божия народъ, той ще бже свидетелъ въ свѣта за Божията изкупителна сила.“—(„Свид. къмъ проповѣд.“, стр. 50).

12. Каква тѣсна връзка сжествува между църквата и Христа?—Ефес. 5: 23—25.

„Църквата е ценна въ Неговитѣ очи. Тя е кутиятъ за Неговитѣ скъпоценни камъни, кошарата, която прибира Неговото стадо и Неговото желание е, да я намѣри чиста, безъ всѣкакво петно. Той копнѣе за това съ неизказано голяма любовъ. Затова, Той ни е далъ възможность да работимъ за Него и Той гледа на нашето дѣло като знакъ на нашата любовъ и вѣрность.“—(„Свидет.“, т. 6, стр. 261).

13. Кого видѣ Йоанъ да стои всрѣдъ седемтѣ свѣтилника?—Откр. 1; 12, 13.

„Христосъ е описанъ какъ се движи между седемтѣ златни свѣтилника. По този начинъ се символизира Неговото отношение къмъ църквата. Той стои въ постоянна връзка съ Своя народъ. Той познава истинското й състояние. Той наблюдава нейния редъ, нейната набожность, нейното посвещение. Въпрѣки, че е Първосвещеникъ и ходатай на небото, все пакъ Той е описанъ да се движи всрѣдъ църквата Си на земята. Съ неуморима бдителность и непрежсната грижа, Той наблюдава, дали свѣтлината на нѣкой стражъ е замъждѣла или угаснала.... Неговата постоянна грижа и милостъ сж изворъ на животъ и свѣтлина.“—(„История на апостолитѣ“, стр. 555).

14. Въ какво осигуренъ Божиятъ народъ въпрѣки че се приближава къмъ опасноститѣ на последнитѣ дни?—Псаломъ 46: 2—6; Исая 43: 1—4.

„Църквата, която скоро ще трѣбва да извоюва най-тежката си борба, ще бже най-любимия предметъ на Бога на земята. Съзаклятнитѣ на Злия ще вилиятъ ужасно отъ долу и сатана ще натрупва всевъзможни обвинения противъ избранитѣ, които той не може да прелѣсти съ своитѣ сатанински изобретения и фалшивикации. „Него Богъ съ дѣсницата Си въздигна за началникъ и Спасителъ, да даде покаяние на Израила и прощение на грѣховетѣ“. Дали Христосъ, нашиятъ глава и намѣстникъ, ще затвори сърдцето си, ще оттегли ржката си и не ще изпълни обещанията си? — Не, никога.“—(„Свидетелства къмъ проповѣдниците“, стр. 20.)

Причти, които поясняват Божиата любов.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ; „Азъ Господь го пазя; въ всѣка минута ще го поя , за да го не повреди никой, ноше и дене ще го пазя“.—Исаия 27: 3.

БОЖИЯТА ГОТОВНОСТЪ ЗА ОТГОВОРЪ.

1. Защо отстъпи несправедливиятъ сѣдия предъ молящата се вдовица?—Лука 18: 3—5.

„Сѣдията, който ни се представя тукъ не обръща внимание нито на правото, нито пъкъ съчувствува на страдащитѣ. Вдовицата, която му изложи своя въпросъ така ясно, бѣ твърдо отблъсната. Тя прѣдължаваше да идва, но само за да се отнасятъ къмъ нея съ пренебрежение и да я прогонватъ отъ сѣдийската маса. Сѣдията знаеше, че тя иска справедливо и той можеше веднага да ѝ помогне, но не желаше. Той искаше да покаже своята властъ и намираше удоволствие въ това, да я оставя напразно да се моли и плаче. Но тя не се обезсърди нито се отказа отъ намѣренieto си... За да спаси своето име, за да не излѣзе на яве неговата едностранчива преценка, сѣдията помогна на жената, която го молѣше съ такова голѣмо постоянство“.—„Притчитѣ Христови“, стр. 162, 163).

2. Каква сравнение направи Христосъ между Бога и несправедливия сѣдия?—Лука 18: 6—8.

„Христосъ прави тукъ едно сравнение между несправедливия сѣдия и Бога. Сѣдията изпълни молбата на вдовицата само отъ себелюбие, за да не бѣде повече обезпокояванъ. Той не изпитваше къмъ нея съжаление, съчувствие и нейната мизерия му бѣше безразлична. Какъ съвсемъ „друго яче постѣпва Богъ съ ония, които Го молятъ! Богъ гледа на молбитѣ и просбитѣ на страдащитѣ и загриженитѣ съ неизразимо съчувствие... Несправедливия сѣдия нѣмаше особенъ интересъ къмъ вдовицата, която го молѣше за избавление; но, за да се отърве отъ нейното отегчително просене, той изпълни молбата ѝ и я избави отъ нейния противникъ. Богъ, обаче, люби своитѣ чада съ безкрайна любовъ. Най-ценното му нѣщо на земята е Неговата църква“.—(„Притчитѣ Христови“, стр. 163, 164).

3. Съ каква готовностъ желае Богъ да чуе молбитѣ на Своя народъ?—Матей 7: 7—11.

„Всички, които сте въ скѣрби, или съ васъ се отнасятъ несправедливо, обърнете се къмъ Бога. Отдаелчавайте се отъ ония, чиито сърдѣца сѣ като стомана и изнесете вашитѣ молби предъ Твореца! Никога не ще бѣде отблъснатъ нѣкой, който отиде при Него съ съкрушено сърдце. Не се загубва нито една искренна молитва. Верѣдъ пѣснитѣ на небесния хоръ Богъ чува викътъ и на най-слабото човѣшко същество“.—(„Прит. Христ. стр. 172).

БОЖИЕТО ДѢЛГОТЪПЕНИЕ.

4. Защо трѣбваше да бѣде отсечена безплодната смоковница?—Лука 13: 6, 7.

5. Какво предложение бѣ направено относно дървото?—Лука 13: 8, 9.

„Въ притчата, лозарьтъ не възразява на присѣдката, че ако дървото остане безплодно ще трѣбва да се отсече; но той знае много добре каква е ползата на стопанина отъ едно безплодно дърво...

„Стопанинътъ и градинарьтъ на лозето иматъ общи интереси по отношение на смоковницата. Така единни бѣха и Отецъ съ Сина по отноше-

ние Тѣхната любовь къмъ избрания народъ... Всички сръдства, които Божията любовь може да измисли ще бждатъ употребени, за да могатъ тѣ да станатъ дървета на правда и да принасятъ плодове за благословение на свѣта.“—(„Притчитѣ Христови“, стр. 213, 216).

6. Какъ е изразена Божията сръдечна грижа къмъ Неговия народъ?—Исаия 27: 3.

„Ти съзнавашъ, макаръ и не напълно ясно, че си едно растение, което само прѣчи на земята. Все пакъ, Богъ съ Своята голѣма милость не те е отсѣкълъ. Той не гледа студено на тебе. Той не се отдръпва отъ тебе съ равнодушие и не те остава да погинешъ. Той вика къмъ тебъ, както преди столѣтия къмъ Израила: „Какъ да те предамъ Ефреме? Какъ да те оставя Израилу?... Не ща да извърша пламнуването на яростта си, не ща да се върна за изтрѣблението на Ефрема; защото азъ съмъ Богъ, а не човѣкъ“. Съчувствителния Спасителъ се застъпва за тебъ казвайки: „Остави я това лѣто, докле разкопая около нея и насыпя торъ.“ — (Пакъ тамъ, стр. 215, 216).

МЪРКАТА НА ПРОЦЕНИЕТО.

7. Какъ може да се сравни мърката на Божия прощателенъ духъ въ притчата за немилостивия слуга съ тази на човѣка?—Матей 18: 23—30.

8. Какво трѣбва да направимъ, ако искаме да постигнемъ Божието милосердие?—Матей 18: 33, 35; 6: 14, 15.

„Голѣмата поука въ тази притча за разликата между Божието съчувствие и човѣшкото коравосърдечие се състои именно въ това, че Божиятъ прощателенъ духъ е мърката какъ трѣбва ние да прощаваме...

„На насъ не ще се прости за щото ние прощаваме, но както ние прощаваме. Основата на всѣко прощение е, Божията незаслужена любовь; но чрезъ нашия начинъ на действие спрямо другитѣ показваме, дали сме усвоили тази любовь.“—(„Притчитѣ Христови“, стр. 249).

ЛЮБЯЩЕТО СЪРДЦЕ НА БАЩАТА.

9. Колко се бѣше отдалечилъ блудниятъ синъ отъ баща си?—Лука 15: 11—16.

„Каква картина се представя тукъ за състоянието на грѣшника! Заобиколенъ отъ благословенията на божествената любовь, грѣшникътъ, който мисли само за задоволяването на собственото си азъ и на разни удоволствия, не се стреми къмъ нищо така много, както да бжде отдѣленъ отъ Бога. Подобно на неблагоприятния синъ, той се възползва отъ Божиитѣ дарования, като отъ нѣщо, което по заслуга му се полага.“—(Сжщо тамъ, стр. 199).

10. Какъ е илюстрирана голѣмата любовь на нашия небесенъ Баща?—Лука 15: 20—23.

„Стани и иди при твоя баща. Той ще те посрещне още отъ далечъ. Ако ти пристъпишъ къмъ него само съ една крачка на разкаяние и покаяние, той ще изтича при тебъ и ще те пригърне съ вѣчна любовь. Неговото ухо е отворено за викътъ на каещитѣ се души. Първиятъ сръдеченъ копнежъ за Бога му е познатъ. Никога не ще бжде изказана една молитва, колкото и неясна да бжде тя, никога една сълза пролѣта, колкото и скрита да е тя, никога едно искрено желание за Бога, колкото и слабо да е то, безъ Божиятъ Духъ да го схване и да отговори на съответното сръдце.“ — (Пакъ тамъ, стр. 204).

БОЖИЯТА ЛЮБОВЪ КЪМЪ ЗАБЛУДЕНИТЪ.

11. Какъ описа Христосъ Божията любовъ къмъ заблуденитъ?—Лука 15: 3—7.

„Истинскиятъ пастирь оставя стадото, претърсва пустинята, търпи трудности, срѣща се съ опасности и смъртъ, за да намѣри и прибере овцата, която се е отклонила отъ стадото и би погинала, ако не бжде върната обратно. И когато следъ старателно търсене я намѣри, тогава пастирьтъ, макаръ самъ слабъ, гладенъ, изтощенъ, не я оставя да върви следъ него, нито я подарва предъ себе си, но, о, каква чудна любовъ! Той я взема нѣжно на рѣце, слага я на раменетѣ си и я връща отново въ стадото“. — („Свидет.“, т. 5, стр. 604).

„Както пастирьтъ обича своитѣ овци и не може да бжде спокоенъ макаръ да му липсва и само една, така люби Богъ съ много по-силна любовъ всѣка заблудена душа. Човѣцитѣ могатъ да се отричатъ отъ Неговата любовъ, могатъ да го напуснатъ и да си избератъ другъ Господъ; но все пакъ тѣ принадлежатъ на Бога и Той копнѣе да Си възвърне отново притежанието“. — („Притчитѣ Христови“, стр. 185).

12. Кой прави първата крачка при търсенето на загубената овца?—Лука 15: 4, последна часть.

Овцата вижда, че е загубена, но тя не може да се върне обратно. Пастирьтъ прави първиятъ опитъ да я намѣри. „Така е и съ душата, която се е отклонила отъ Господа; тя е безпомощна като загубената овца, и ако Божията любовъ не я проследи, за да я намѣри, тя никога не би могла да намѣри отново пътя за Бога“. — („Притчитѣ Христови“, стр. 185).

Отчаяна душо, окуражи се, въпрѣки че не си действувала божествено. Не мисли, че може би Богъ е простилъ твоитѣ престѣпления, и ще ти позволи отново да влѣзешъ въ Неговото присѣствие. Богъ е направилъ първата крачка. Когато ти си се бунтувала противъ Него, тогава Той е излѣзълъ, за да те потърси...

„Въ притчата за загубената овца Христосъ поучава, че спасението не се получава чрезъ това, че ние търсимъ Бога, но че Богъ ни търси... Ние не се покаяваме, за да ни възлюби Богъ; но Той ни открива Своята любовъ за да се покаемъ“. — (Сжщо тамъ, стр. 186. 187).

13. Въ коя друга притча посочва Христосъ Божията любовъ къмъ грѣшника?—Лука 15: 8—10.

„Въ притчата за блудния синъ ни се показва начина по който Господъ действува съ ония, които веднажъ сж опитали любовта на Отца“. — (Пакъ тамъ, стр. 196).

„Загубената овца знае че е загубена. Тя е напустнала стадото и не може сама да се спаси. Тя представлява такива, които съзнаватъ че сж се отдѣлили отъ Бога и че сж обкржени съ трутности и тежки изпитания. Докато загубената драхма представлява такива, които сж мъртви въ своитѣ престѣпления и грѣхове и не съзнаватъ своето състояние... Въ тази притча Христосъ учи, че Богъ съчувствува и обича дори такива, които сж равнодушни къмъ Неговитѣ изисквания“. — (Сжщо тамъ, стр. 191).

14. Какво настава въ небето когато загубеното се намѣри? Лука 15: 7, 10.

БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ ВОДИ КЪМЪ ПОКАЯНИЕ.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ : „Или презирашъ богатството на Неговата благодѣтелство, търпеливостъ и дълготърпение, безъ да знаешъ, че Божията благодѣтелство води на покаяние? — Римл. 2: 4.

БОЖИЯТА БЛАГОСТЪ.

1. Какъ привлича Богъ човѣцитѣ къмъ Себе Си?—Йер. 31 : 3.

„Колкото и мизерно да бѣше състоянието на блудния синъ, все пакъ, той намѣри надежда въ увѣрението, че баща му го любя. Тази любовъ го привличаше къмъ дома. Така и осигурението на Божията любовъ е, която подтиква грѣшника да се върне обратно при Бога. „Не знаешъ ли че Божията благодѣтелство те води къмъ покаяние?“ Една златна верига, благодѣтелството и съчувствието на Божията любовъ се слага около всѣка застрашена душа“.—(„Притчитѣ Христови“, стр. 200.)

2. Какво води грѣшниците къмъ покаяние?—Римл. 2: 4, посл. ч.

3. Кое е разликата между истинско и неискрено разкаяние?—2 Кор. 7: 9, 10.

„Подъ истинско покаяние се разбира истинска скръбъ за грѣховете ни и отказване отъ сжжитѣ. Ние нѣма да се откажемъ отъ грѣха, докато не се убедимъ въ неговата грѣховностъ. Истинската промѣна на нашия животъ настѣпва тогава, когато ние отъ сърдце се отвърнемъ отъ грѣха.

Мнозина сж, които не разбиратъ истинското значение на покаянието. Има мнозина които скръбятъ за своитѣ прегрѣшения, покаяватъ се дори външо, защото се страхуватъ отъ последицитѣ на своитѣ грѣхове. Това, обаче, е далечъ отъ покаянието въ истинския смисълъ на Божието Слово“.—(„Пѣтьтъ къмъ Христа“, стр. 30, 31).

4. Поради коя причина ще бждемъ привлѣчени при Христа?—Йоант. 12: 32.

„Единствено Евангелието на Божията благодѣтелство е въ състояние да издигне душата. Размишляването върху Божията любовъ, какъ е била тя изявена въ Неговия Синъ, ще раздвижи сърдцето и душевнитѣ сили, както нищо друго не е могло да стори преди това“. — („Желаниятъ на вѣковетѣ“, стр. 478).

ОТГОВАРЯНЕ НА БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ.

5. Какво принуждава човѣцитѣ да вършатъ правото? — 2 Кор. 5: 14.

6. Какво трѣбва да притежаваме още, освенъ знанието, че Богъ е любовъ? — 1 Йоаново 4: 16, първа частъ.

„Не е достатъчно да притежаваме само познание върху Божията любовъ. Ние трѣбва да знаемъ но и да вѣрваме. Знанието не е вѣра. Знанието не е лично. Вѣрата е едно лично прилагане на онова, което сме познали. Ние си присвояваме любовта, за която знаемъ, че представлява сжщността на Божия характеръ. Ние съзнаваме съ разума, но вѣрваме съ сърдцето. Нека да разбираме и да вѣрваме!

7. Какво трѣбва да вършимъ въ отговоръ на Божията любовъ? — 1 Йоан. 4: 19.

8. Когато притежаваме съвършената Божия любов, какво ще направим за нас? — 1 Йоан. 4: 17, 18.

Пълното доверие въ Бога, което се развива чрез една съвършена любов към Него, прогонва всеки страх, — страхът причинен от настоящите обстоятелства и положение, и страхът от изпитанията на сжда.

ПЪЛНОТАТА НА БОЖИЯТА БЛАГОСТЪ.

9. Съ каква готовност желае Бог да прости на грѣшника? — Псаломъ 86: 5.

„Божията слава привлича грѣшникѣ, каещи се човѣци въ Неговите любящи ръце, за да превърже тѣхните рани, да ги освободи отъ грѣхове и да ги облѣче съ дрехи на спасение“. — („Пророци и царе“, стр. 668).

10. Колко голѣмо е Божието милосърдие? — Псал. 103: 11, 12.

11. Колко великодушенъ е Богъ къмъ грѣшника? — Исая 55: 7.

„И при всички тѣзи скжпи обещания на Библията можемъ ли още да се съмняваме? Можемъ ли да мислимъ, че когато окаениятъ грѣшникъ иска да се върне и да се откаже отъ своите грѣхове, Богъ нѣма да го приеме и нѣма да го остави да падне предъ нозетѣ му изпълненъ съ покаяние? Подобни мисли трѣбва да бждатъ далечъ отъ насъ! Нищо по-пагубно нѣма за нашата душа, отколкото такава помисълъ за небесния нашъ Отецъ. Той наистина, мрази грѣха, обаче, обича грѣшника и даде самъ Себе Си, въ лицето на Христа, за да бждатъ всички спасени и да станатъ съучастници въ царството на вѣчната слава“. — („Пътятъ къмъ Христа“, стр. 71, 72).

ОТЪ БОГА РОДЕНЪ.

12. Какъ можемъ да познаемъ Божията любов и да си я присвоимъ? — 1 Йоан. 4: 7.

13. Какъ ще бждемъ наречени, когато се новородимъ? — Йоан. 3: 1—3.

„Какво голѣмо значение се отдава тукъ на човѣка! Чрезъ престѣпление хората попадатъ подъ влиянието на Сатана. Чрезъ безкрайната жертва на Христа и вѣрата въ Неговото име, синоветѣ Адамови ставатъ синове Божии. Чрезъ приемането на човѣшкото естество, Христосъ издига човѣчеството. На падналото човѣчество се дава друга възможность, и тѣ ще бждатъ поставени тамъ, кждето чрезъ връзка съ Христа ще се възпитватъ, поправятъ и издигатъ, за да бждатъ достойни да носятъ името „Синове Божии“. — („Свидет.“, т. 4, стр. 563).

14. Като чада Божии, какво сподѣляме съ Христа? — Римл. 8: 17, първа часть; Евр. 1: 2.

Щомъ сме сънаследници на Христа, а Христосъ е наследникъ на всичко“ тогава Божиитѣ чада ги очаква едно наследство, което е свърхъ схващането на човѣка. Колко чуденъ е Божиятъ планъ за изкупването и възвишаването на човѣка!

15. Какво би трѣбвало да извикаме възъ снова на тая любов? — Римл. 11: 33.

Свидетелствуване за Божията любовь.

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Правдата Ти не скрихъ въ сърдцето си: Вѣрността Ти и спасението Ти възвѣстихъ: Не: утайхъ Твоята милость и Твоята истина отъ голѣмо събрание“.—Псаломъ 40 10.

ПРОПОВѢДВАНЕ НА БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ.

1. Какъ сж наречени ония, които познаватъ Бога? — Исая 43: 10, първа часть.

„Божиеото намѣрение е, да се прослави предъ свѣта чрезъ Своя народъ. Той очаква, щото ония, които носятъ името на Христа, да Го представятъ чрезъ мисли думи и дѣла.... Религията на Христа трѣбва да бжде свързана съ всичко, което вършимъ и говоримъ. Всѣка търговска сдѣлка трѣбва да свидетелствува за Божиеото присѣтствие“. — („Свидетелства“, т. 9 стр. 21.

2. Какво трѣбва да вършатъ изкупенитѣ — Псал. 107: 1, 2.

„Упражнявайте благодарность. Благодарете на Бога за Неговата чудна любовь, че е далъ Христа, за да умре за насъ. Не си заслужава да мислимъ за нашитѣ грижи. Богъ ни поканва да мислимъ за Неговата безкрайна любовь и милосърдие, за да бждемъ изпълнени съ благодарность“. („По стѣпкитѣ на Вел. Лѣк.“, стр. 500)

3. Какво заповѣда Христосъ на бѣснуемия, следъ като го бѣ излѣкувалъ? Марко 5: 19; Лука 8: 39.

Тукъ ни се представя една картина, какъ трѣбва нашиятъ животъ да бжде свидетелство за Божията любовь. Ние не трѣбва само да проповѣдваме Божията любовь, но да я изявяваме и чрезъ нашитѣ дѣла. Често пжти доказването чрезъ дѣла оказва много по-силно влияние, отколкото чрезъ проповѣждане.

4. Какъ изрази Христосъ Своего разочарование, когато отъ десеттѣ прокажени се върна само единъ, за да му благодари? — Лука 17: 17, 18.

„Душата, която се отдаде на Божията милость ще бжде като напоена градина. Положението ѝ бързо ще се поправи, свѣтлината ѝ ще просѣтне въ тъмнината и славата на Господа ще се вижда на него. Нека тогава да мислимъ за благостьта на Господа и неизброимитѣ доказателства за Неговата милость“.—„(Желаниятъ на вѣковетѣ“, стр. 348).

5. Какво не утай Давидъ? — Псаломъ 40: 10.

6. Какво се задължи Исая да направи? — Исая 63: 7.

„Ние не трѣбва да мислимъ само върху славата на Христа, но и върху нейното величие. Исая не само че видѣ славата на Христа, но той и говори за нея. Докато Давидъ размишляваше върху чудната Божия любовь, неговото сърдце се разпали и той започна да говори. Той не можеше друго яче, той трѣбваше да говори за онова, което виждаше и чувствуваше. Кой би могълъ да разбере чудния изкупителенъ планъ, славата на Божия Синъ и да не свидетелствува за тѣхъ? Кой би можалъ да размишлява върху безкрайната любовь, която се откри на Голготския кръстъ чрезъ смъртъта

на Иисуса — за да не погинемъ, но да имаме вѣченъ животъ — кой би можалъ да следа всичко това и да не намѣри думи за да възвеличае славата на Спасителя? — („Размишления отъ планината на блаженствата“, стр. 36).

ПРЕДСТАВЯНЕ НА БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ.

7. Какъ можемъ най-добре да представимъ Божиата любовъ? — 1 Йоан. 4: 11.

„Когато хората бждатъ съединени не чрезъ сила, или егоизъмъ, но чрезъ любовъ, тогава тѣ свидетелствуватъ за действието на едно влияние, което стои надъ всѣко човѣшко влияние. Кждето съществува това единство, тамъ имаме доказателство, че въ човѣчеството е възстановенъ Божиетъ образъ, че е възприетъ новъ принципъ въ живота. Това доказва, че въ Божието естество има сила, за да се предотвратятъ свѣрхестественитѣ влияния на злото, и, че Божиата милость е въ състояние да потисне себелюбието, което е присѣщо на човѣшкото сърдце“. — („Желаниятъ на вѣковетъ“, стр. 678).

8. Каква заповедъ ни е дадена отъ Бога? — 1 Йоан. 4: 21.

9. Отъ какво можемъ да познаемъ, че Богъ живѣе въ сърдцата ни? — 1 Йоан. 4: 12, 13.

„Въ възобновеното чрезъ Божиата благодать сърдце, властващата двигателна сила е любовта. Тя повлиява характера, владѣе подбудитѣ и страститѣ и облагородява наклонноститѣ. Когато тази любовъ проникне въ душата, тя подслажда живота и прѣска едно облагородяващо влияние верѣдъ околнитѣ“. — („История на апостолитѣ“, стр. 524).

10. Какъ се изразява тази любовъ въ живота на индивида? — 1 Кор. 13: 4—7.

„За да може църквата да расте и цѣвти, църковнитѣ членове трѣбва неуморно да работятъ, за да могатъ да пазятъ това ценно растение на любовта. Дайте ѝ всѣка възможность, за да може да пусне по-дълбоки корени въ сърдцето. Всѣки истински християнинъ ще развие въ своя животъ качествата на тази божествена любовъ, той ще упражнява снисхождение и милосердие и ще бжде свободенъ отъ завистъ и ненавистъ. Единъ характеръ, който словомъ и дѣломъ се проявява така, не ще отблъсне никого. Едно лице, което поддържа това ценно растение на любовта, ще бжде себеприятелно по духъ и никога не ще изгуби себевладението“. — („Свидет.“, т. 5, стр. 123).

ЕДИНЪ ЖИВОТЪ НА ХВАЛА И СВИДЕТЕЛСТВО.

11. Какво трѣбва да изпълва сърдцето на християнина? — Римл. 5: 5.

Само когато Божиата любовъ прелива въ нашитѣ сърдца, само тогава може тая любовъ да се излива чрезъ насъ и въ други сърдца. Тогава ние ще бждемъ изворъ на животъ на радость и освежение за всички, които идватъ въ съприкосновение съ насъ.

12. За коя любовъ биваме предупреждавани? — 1 Йоан. 2: 15.

Това е, за което естественото, не новороденото сърдце копнѣе. Но радоститѣ, богатствата и славата насвѣта, не носятъ истинска радость и задоволство.

13. Кога нахлува въ живота истинска радостъ и задово-
лство?—Пѣсенъ на пѣснитѣ 3 : 4, порва часть.

Неизследимата и несравнима Божия любовъ е открита напълно въ Сина. Христосъ е символа на истинската радостъ. Той е, за когото всички човѣци, „копиѣжътъ на народитѣ“. Когато Го намѣримъ и възлюбимъ, тогава можемъ да почувствуваме и разберемъ Божиата велика любовъ къмъ насъ.

14. Прочетете хвалебния псаломъ на Давида и обърнете внимание за колко нѣща дължимъ благодарность къмъ Бога?—Псаломъ 145.

15. Какво заключение трѣбва да си направимъ възъ основа на многото доказателства за Божиата любовъ къмъ насъ ? — Псаломъ 104 : 33, 34; 50 : 14, 15.

